

november 2020

Leto 2020

Egejsko morje

1. november 2020, nedelja

Mandraki, Rodos, Grčija

Z marinerotom Jorgom se zmeniva za še en dan. Do ponedeljka, pravi, nou-problem. In potem malo brkljava po barki, v kuhinji se sveti nova pipa (ki pa ni popolnoma kompatibilna z obstoječo lajtungo in sem spet moral improvizirati, hic!), tank je spet poln vode, Vesna posesa barko... In to bi nekako bile vse današnje aktivnosti na Mali. Počivati je treba, saj je nedelja.

Sledi sprehod po lepem sončnem, a rahlo vetrovnem vremenu. Tokrat v drugo smer kot prejšnje dni. Nameniva se sprehoditi po hotelski obali. Vse je še živo, kopalcev je za ta letni čas presenetljivo veliko in množično se namakajo (ja, ne plavajo, namakajo se) v morju, ki ima, če je verjeti satelitskim infrardečim meritvam, še vedno 25 stopinj. Pa smo že novembra! Tudi oštarije so še polne. Ker je nedelja, je na kosilu tudi veliko domačinov. Živahno je skoraj tako, kot sredi poletja. Ko se usede na kosilo, paše k hrani veliko ledeno hladno točeno pivo - da se ga lahko hitro spiže in odžeja. Večkrat, tako kot sredi poletja.

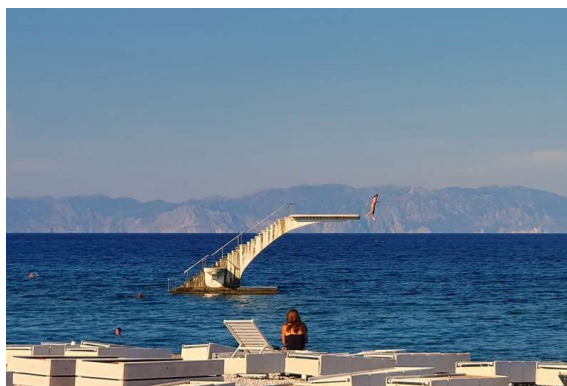
Ampak. Tako ne bo več dolgo. Zgrinjajo se črni oblaki, težki časi prihajajo. Tudi na grške oblasti so birokrati svetovne zdravstvene organizacije, izgleda, pritisnili. Normalnega sobivanja virusa in človeka, kot ga poznamo še iz pradednine pa vse do lani, bo kmalu konec. Po novem bo sobivanje pod strahovladno prisilo tudi v tej covidni oazi (če imamo davčne oaze, ne vem, zakaj ne bi imeli še covidne oaze?).

Pripravljajo se grozni ukrepi. Maškerada bo od drugega tedna dalje obvezna. Le kako se bom znašel v tem krutem svetu, ne vem. Še vedno nosim s seboj masko, ki mi jo je podaril Aleš prve dni julija v Puli. Druge nimam. In je do sedaj tudi nisem potreboval. To, ki jo nosim v žepu, sem moral pa v teh petih mesecih tudi že nekajkrat uporabiti. Upam, da zdrži vsaj še toliko časa, da mi Božiček prinese novo. Kazen za prekršek bo znašala več kot pol mojega mesečnega budžeta za pivo za živce. Ne vem, če si bom tako visoko globo lahko privoščil?

Maske pa niso ves teror, ki se nam obeta. Oštarije bodo zapirali ob polnoči. Ok, glede na to, da ne hodiva po nočnih lokalih, naju to ne bo prav hudo prizadelo, a vseeno. Občutek je slab. Kadarkoli mi kdo kaj prepove, je občutek slab. V bolj obljudenih predelih severne Grčije in Atike bo pa še huje. Med drugim bodo tam popolnoma zaprli oštarije. Nepredstavljiva groza! Samo tja midva po vsej verjetnosti ne pojdeva.

okoli druge popoldne se le spraviva na sprehod po soncu ; nekaterim je zelo vroče

skok v vodo :)

turistov je bilo danes še kar dosti, glede na to, da smo že prvega novembra

pa tudi domačinov ni manjkalo na plažah

na tej strani mesta pa je bil val in posledično temu ni bilo plavalcev

redki se sončijo na tej strani mesta

seveda je treba testirati tudi lokalno pivovarno

sonce počasi odhaja spat in je samo del stavbe obsijano ; Palazzo del Governo, še eno Di Faustovo delo, sedaj prefektura Dodekaneza

2. november 2020, ponedelje

Mandraki - Ladiko, Rodos, Grčija

Odločitev je padla. Danes zapustiva Mandraki. Prav zares! Prišla sva za en, največ dva dni, ostala sva jih pet. Ne glede na to, da imam na Rodos slabe spomine, ker sva bila pred leti prisiljena ostati v hidrodinamično obupni Marini Rodos, da sva popravila sidrni vinč, se v Mandraki rada vračava. In Rodos je ravno prav veliko mesto, da ima vse. Tudi letos sva si nabavila en kup stvari. Celo puhast brezrokavnik v kitajski štacuni za 15 evrov, hmmm... In včeraj naju je zamikalo, da bi po (obilnem) kosilu preverila še azijsko hrano, pa sva se zadnji trenutek streznila. Izbira lokalov je res ogromna. Lahko bi šla, recimo, tudi v 9D kino. Kakorkoli, tukaj bi lahko ostala v nedogled. In verjetno se bova še vračala.

Marinero Jorgo naju je vprašal, koliko sva plačala pri njemu lani? 15 evrov. No, letos bo 14, je takoj odvrnil. Saj en evro res ni veliko, je pa s tako potezo dobil goste za naslednje leto. In še komu bova to povedala. Smo si pa tudi že tako domači, da niti pomislil ni, da bi nama dal račun.

Mesto Rodos je od naju v teh nekaj dneh tudi zaslužilo kakšnega jurčka, ki ga ne bi bilo, če bi se obnašali tako, kot se

obnašajo sosedje, Turki. Oni od naju niso zaslužili niti centa vse od leta 2009, ko so Matjažu neupravičeno izstavili kazen (brez računa) za časovno prekoračenje turističnega bivanja. Če se obnašajo po hrvaško, se bom tudi jaz temu primerno. Mesa finita!

Ampak, ko je dovolj, je dovolj. In danes lepo odjadra do slabih deset milj oddaljenega zaliva Kraljice Tončke. Tukaj ga imenujejo Anthony Queen Bay. Na obali je kar nekaj kopalcev, nekaj je snorklarjev in tudi dve skupini potapljačev vidiva. Vesna gre preverit, kaj gledajo pod vodo, jaz se martinčkam v kokpitu. Zmerni meltemi se v tem zalivu skoraj ne občuti. Vroče je kot sredi poletja. In okolica je lepa, divja (če odštejem taverno in cesto do nje na koncu zaliva).

Popoldne zakuriva roštilj in na njemu spečeva ribji fast food. Oni dve oradi, ki sva ju ujela predvčerajšnjim, sta to. Spečeni skupaj s kostmi, a brez glave. Spet je bilo preveč hrane. Kilogram in pol ribe je enostavno preveč za nekoga v najinih letih. Ampak. Ko pojeva ribi, je v steklenici še vedno nekaj štajerskega traminca in v roštilju je še vedno razbeljena žerjavica. Ni druge, ko pade noč, je na vrsti še na roštilju pečen kostanj. In moj kitajski brezrokavnik. Čim zaide sonce, se toliko shladi, da je treba pokriti ledvica. Bosa noga, kratke hlače, mikica in puhast brezrokavnik je moja nocojšnja ladijska uniforma. Zunaj. V kinu slečem brezrokavnik.

sidrišče je zelo majhno, zato sva se morala sidrati zelo blizu plaže

drugo stran plaže nama je pred nosom zasedla nemška barka, ki pa je po eni uri izplula, vendar se nisva prestavljala

okolica prijazno zelena, turistov ravno prav, vendar na obalo nisva hodila, saj sva bila sedaj pet dni v marini in paše biti samo na sidru

letos prvič videla v Grčiji : Spiny starfish

Padina pavonica, običajno vidiš le bele ali rjave barve

bilo je zelo veliko svetlo in živo modrih tovrstnih alg

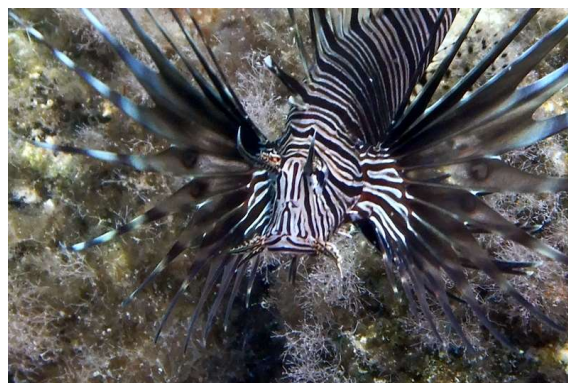
kar nekaj orjaških igel je bilo na tem koncu

od daleč vidim tole belo čudno zvito ribo al kaj je to ...
haha, ko priplavam bližje vidim, da je nekdo izgubil vabo :)

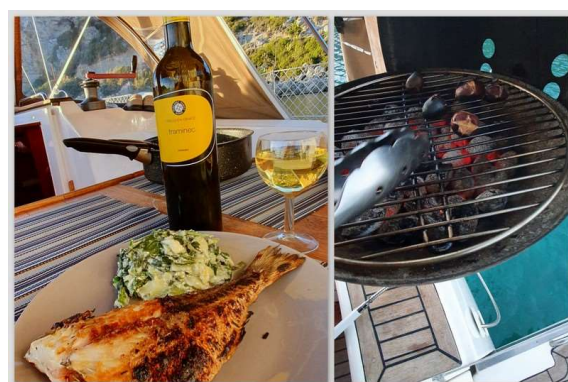
če dobro pogledaš fotografijo, vidiš, da še roke ne moreš
dati vmes, tako na gosto so v jati; in takih jat je bilo kar
nekaj

lion fish pogleduje k meni

lion fish v vseh svojih lepih barvah

ribe so bile tako velike, da so se morale glave posebej
peči; za sladico pa kostanj

3. november 2020, torek

Ladiko - Zambika(Tsambika), Rodos, Grčija

Mirna noč v brezvetrju je za nama. Jutro je idilično. Ko pa se okoli desetih pojavijo prvi obiskovalci zaliva, midva izplujeva. No, ne čisto takoj. Prehod v zaliv je skalnat in (pre)plitev, razen v enem dokaj ozkem pasu, kjer je globina 4 m. In ravno tam se potaplja organizirana skupina potapljačev. Jasno, drugje bi tudi oni nasedli. Deset minut opazujeva njihove mehurčke, potem oceniva, da so dovolj stran, da je prehod prost tudi za naju.

Veter se je dovolj dvignil, da lepo odjadrava proti jugu. Refuli za otokom tokrat niso izraziti in več ali manj imava 3 bf bočnega vetra. S polnimi jadri sva hitra. In razdalja do naslednjega sidrišča je majhna. Prostran plato z nekaj metri globine nad mivko je za skalnatim rtom precej bolje zaščiten pred valom, kot izgleda na karti in postanek za kopanje se spremeni v postanek preko noči. Proti jutru bo sicer vetra več, vendar ne bi smelo biti težav. Razmerje globine proti dolžini verige imava skoraj 1:10.

Vesna danes prvič obleče neoprensko obleko. Precej izvirov hladne vode je v okolici in morje v tem zalivu ima le še 23 stopinj. Zunaj je vetrovno in zvečer je tudi že hladneje, kot v morju. Ko pospravljam dingija in sežem z od vetra ohlajeno mokro roko v morje, doživim presenečenje. Kot bi jo dal v kad tople vode. Nekaj stopinj razlike se močno občuti.

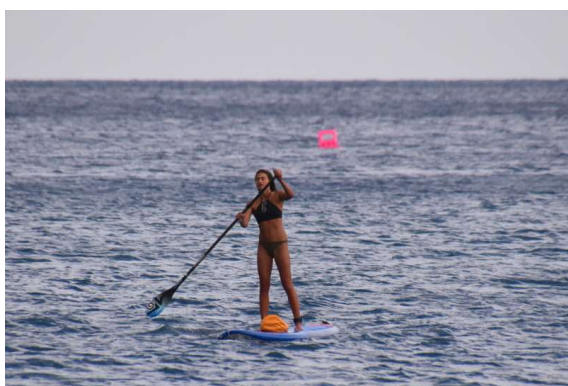
Sicer pa je Vesna pod vodo poleg neboječe morene spet videla nekaj novega. Samo, ne ve, kaj. Se mora najprej posvetovati z nekom, ki se razume na morsko biologijo. Baje sliši na ime Google. Ni bilo pa tako pestro, kot je bilo včeraj z ogromnimi jatami rib ter ostalih prebivalcev morja. In čudovito veliko plamenko!

Ladiko: ob desetih zjutraj so počasi začeli kapljati kopalci

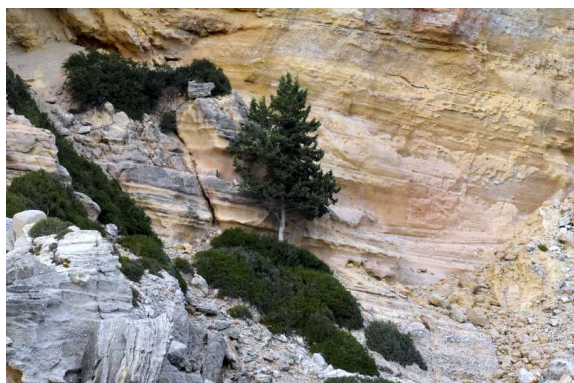
Tsambika: dva fanta in eno dekle so šli supati ...v eno smer je bilo lušno, nazaj grede so pa krepko garali, da so prišli nazaj v zaliv

pogumno,postavno dekle je bila oblečena le v kopalke, čeprav je kar pihalo in oblačno

grška zastava vsepovsod

šepka strmina, a vseeno malo kotanje kjer je pognalo to postavno drevo

očka se sanko s hčerkico po peščenem hribu

še le ob štirih popoldne sem se spravila v vodo (prej službovala), tako ,da sem danes bila samo eno uro v vodi; morena šibala z glavo levo,desno; vidljivost danes zelo slaba zaradi oblačnosti in večino snorkljanja je bilo v mešanici sladke in slane vod

peščene rože, zapičene v mivko, zelo velike, če jih primerjaš s cevkarji (google mi ni znal povedati kaj je to, ker moraš vedeti kje iskati; si je Lili vzela čas in poiskala pravi info)

pa še ena svetla peščena roža; tako svetle barve, da jo komaj vidiš; jih je bil pa cel travnik teh rožic (na hitro prešteto vsaj 40)

sonce je posijalo tik preden je šlo spati

narava malce po svoje oblikuje skale (peščenjaki)

za hribom je bil sončni zahod

4. november 2020, sredo

Zambika - Lardos, Rodos, Grčija

Zgodaj se odsidrava, da bi prehitela močan veter, ki naj bi se dvignil to jutro. Pri pospravljanju sidra pa opazim, da je odpet škopec, ki drži prednje jadro. Brez tega, da genovo povsem odprem, malo popustim, privijem vijak in jadro ponovno napnem, ne bo šlo. To bom pa počel v brezvetrju, ne pri nekontroliranih refulih, ki so na sporedu danes. Avrio. No, če genove ne odvijem do konca, jo lahko še vedno uporabljam.

Ampak, rezultat z močno skrajšanimi jadri je na začetku slab. Skoraj stojiva na mestu. Pa se veter počasi dviga in po pol ure ga je že skoraj preveč za polovico jader, kolikor jih imava obešenih. Med sedem in osem vozli letiva po mirnem morju za otokom. In na cilju sva po planu kljub zamudi na začetku. In nisva sama. V ogromnem zalivu smo zvečer sidrani: dve jadrnici, ena megajahta, vojaška ladja in dva tankerja. Očitno je preveč vetra tudi za plovila, ki so krepko večja od Male.

Ponoči in jutri bodo še sunki okoli 30 vozlov, potem se veter spet umiri. Larhos je celo najbolj miren kraj na Rodosu, drugje bolj vleče. Preliv proti Karpathosu je vijoličast (40 vozlov). Za enkrat kaže, da sva izbrala najboljši možen zaliv na otoku. Mislim, da tako tudi ostane. No, prav vsi vremenoslovski modeli tako mislijo. Tako na Sailgribu, kot na Windyju.

Aja. Danes se nisva kopala. Razumljivo.

plaža Tsambika je ena najlepših na Rodosu; peščena dolga, res dolga plaža; in ti visoki hribi/gore ...

narava sama naredila hecno luknjo v hribu, kjer se mora potem seveda obvezno postaviti cerkva

zaliv Larhos kjer sva danes sidrana

plaža Plakia kjer sva sidrana, je danes zapuščena: preveč vetra in vala za plavanje

5. november 2020, četrtek

Lardos, Rodos, Grčija

Ne bova se odsidrala. Tale zaliv je za čakanje še najboljši konec na tem delu sveta. Če pogledam na NAVTEX, tam lepo piše, da je gale warning na morju že slabih 20 milj proti zahodu. Med Rodosom in Kreto so trimetrski valovi in veter v sunkih preko štirideset vozlov. Ne, hvala. Midva bova kar na varnem počakala.

Ampak. Stvari se komplicirajo. Grki bodo v soboto zaprli province. Lock down. Grede po slovenskem vzoru, ah ja... Celo popoldne preverjava, kaj to pomeni za naju. Sigurno nič dobrega, to nama je takoj jasno. Očitno se bo treba počasi posloviti od prijetne dopustniške dežele in se pridružiti ostalim (zaprtim) revežem.

Bomo videli, kako se bo sedaj obneslo pravilo "no movement at sea". Spomladi se je slabo. Ampak, upanje umira zadnje. Morda bova vseeno kam uspela izpluti. Če naju bodo sploh spustili ven? Hudič je, ker sva odvisna od vremena. Če ne bi bilo teh omejitev, bi mirno spokala kovčke in se preselila v Italijo. Tako je pa Italija od naju oddaljena slabe štiri dni ali pa tudi en mesec, hic!

Zvečer telefonirava po raznih port policijah in marinah, pa ni še nič jasno. Pokliče naju Jorgos iz Rodosa. Jutri se lahko preseliva v Mandraki in tam čakava. Tako, eno rešitev imava. Ni pa najboljša. Pravzaprav je slaba. Ostala bi v marini. Tri tedne. Najmanj. Verjetno pa tudi druge opcije niso idealne. Še najbolje bi bilo, če bi naju spustili čez teden ali dva, ko bi bilo vreme primerno za skok v Italijo. No, bomo videli, kako bo.

Zvečer analiziram vreme. Windyjev route planner je prav luškana igrača. V nedeljo bi bil primeren dan za skok preko Egejskega morja. Hmmm... Morda je pa to najina opcija? Morda sva pa lahko v nekaj dneh v Italiji, če že ne moreva čofotat v tukajšnjem morju? Vsekakor bolje, kot pa trohnet nekaj tednov v eni in isti marini. Z masko na obrazu.

ta konec zaliva je čisto zapuščen...nikjer nikogar..... :(

lovimo še zadnje tople žarke kdo ve kdaj bo spet normalno življenje ?

6. november 2020, petek

Lardos - Lindos, Rodos, Grčija

Zjutraj se plani skristalizirajo. Ne greva v marino. Ne bi rada trpela, kot so spomladi trpeli nekateri, ki so bili zaprti po marinah in niso mogli nikamor. Midva sva vagabunda, midva potrebujeva gibanje. Upava, da bova lahko ponovila spomladansko Rdeče morje, ki je bilo v vseh pogledih odlično, razen v tem, da nisva smela na obalo. Tukaj, računava, bo

enako. Premaknila se bova iz teh prijetnih, mirnih in toplih vod v malo manj prijetno Jonsko morje. In tam se bova odločiva. Sicilija ali kaj drugega? Ampak, to bo še drugi teden.

Po mirnem tednu danes maili uletavajo. Meni. Vesni itak ves čas. Na vrsti je delo in potem premik v nekaj milj oddaljen Lindos. Tam so najbližje trgovine. Vesna gre v šoping sveže zelenjave in sadja. In kruha. In še enega kupa manj potrebnih zadev. Tako, s hrano sva za teden ali dva založena, ni nama potrebno v luko in na obalo.

Ampak. Nisva pa tako samozadostna, kot sva bila spomladi. Vodo sva natočila pred štirimi dnevi v Mandrakiju in do sedaj nisva varčevala z njo. Odkar nimava generatorja, poskušam vodo točiti po lukah. To sedaj odpade in vode nama bo zmanjkalo čez deset dni. Če do takrat še ne bova v Italiji, jo bova pač morala narediti na inverter. V skrajni sili bom pač malo obremenil akumulatorje, ki se pa v teh kratkih dneh ne polnijo tako, kot so se spomladi bliže ekvatorju. Ob oblačnem dnevu je v novembru saldo energije v akumulatorjih konec dneva nižji, kot je bil konec prejšnjega dne. No, nekaj pa je: Egejsko in Jonsko morje sta še dovolj topli, da ne potrebujeva ogrevanja in se mirno lahko sidrava po zalivih. Bova pa dinarčke za marine prišparala, če jih Grki nočejo pobrati od naju!

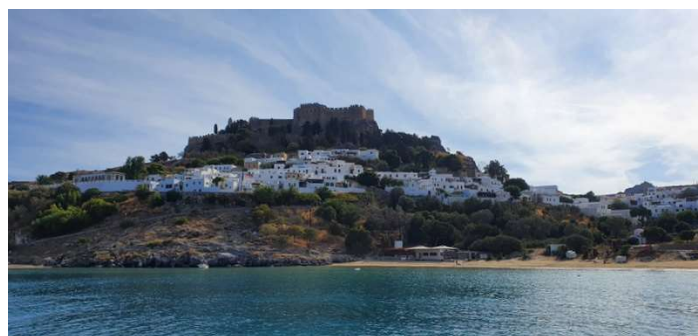
Na obali je videti še nekaj deset kopalcev na plaži. Brez mask. Po ulicah se sprehajajo domačini. Brez mask. In turisti. Z maskami. Pedantni Nemci se držijo ukaza, balkanski Grki malo manj. Jutri bi morale biti vse male trgovine zaprte. Zanimivo bi bilo videti, ali bodo res. In kafiči? Da Grki ne bi sedeli v kafiču, pili kavo in pametovali o politiki? Težko predstavljivo. Kakorkoli, to ni okolje za naju. Mislim, da sva se dobro odločila, da ne pojdeva v zapor.

Vesna se popoldan končno odpravi pod vodo. Krepko uro je ni na spregled. Kar nekaj primerkov plamenk in travnik peščenih rož je bil danes njen izplen. Foto izplen, jasno. Podobno, kot je bilo na istem mestu ob približno istem času pred dvema letoma. Takrat je bilo to njeno zadnje snorklanje v sezoni. Bomo videli, kako bo letos?

Za zadnji dan, preden gredo prebivalci te dežele v zapor, je za večerjo pečen kostanj in kozarček vinca. Maroni so grški, vino je italijansko. Maronov bo kmalu zmanjkalo, vina imava še veliko in ga bova lahko še dolgo pila. Ali to kaj nakazuje?

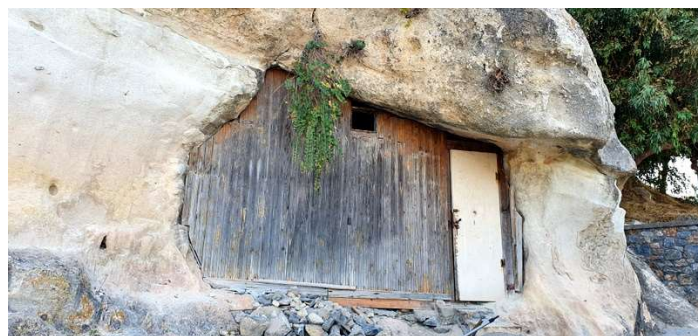
Lindos z morske strani; pred dvema leti sva bila na istem mestu :)

Lindos iz sidrišča

oštarija je danes za čas kosila kar polna

eden si je v pečini naredil skladišče

v zalivu so vse trgovine zaprte zato je treba pot pod noge in v vasico

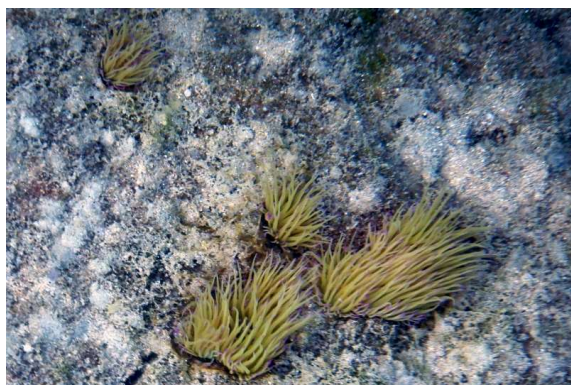
sprehod vsaj nudi lep razgled na okolico

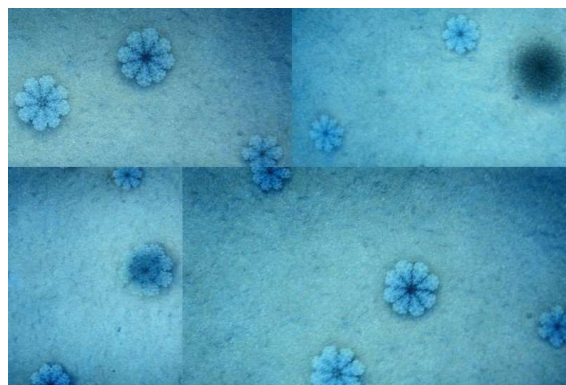
mačka je ušla kužku

ta vrsta grmovja še vedno lepo cveti

pod vodo isto kot pred dvema leti: anemone (raka nisem videla)

peščenih rož kolikor hočeš; tri lion fish... in ja, spet sem bila prepozno, vidljivost zelo slaba; nazaj na barko priplavala skoraj ob temi

upam, da danes ni zadnje šnorklanje

danes za sladico kostanj, jutri za malico/kosilo pa hobotnica

7. november 2020, sobota

Lindos, Rodos - Potamos, Halki, Grčija

Zbudim se, ko sonce že sije v kabino, kar je v tem letnem času precej pozno. Izplujeva eno uro kasneje, kot sva planirala. Nekaj časa imava dober veter, potem le-ta omaga in še smer spremeni. Točno v nos ga imava. Rešuje naju Jan Marko. Resno razmišljam o planu B. Halki je tri ure bliže. In jutri potem startava iz Halkija. Malo daljšo pot bova imela, kot iz Tilosa, pa vseeno ne bi smelo biti težav.

Ko tako simuliram uro odhoda, vidim, da se je vremenska napoved za naslednji teden radikalno spremenila. Močni vetrovi, ki so bili še sinoči napovedani za vseh nadaljnjih deset dni so čudežno izginili in bodo le do srede. V drugi polovici tedna bo prečenje Egejskega morja precej lažje. Ve se, kaj sledi. Plan C. Egeja ne bova preplula v enem skoku, ampak se bova ustavljala po otokih in ko bo prilika, bova zaplula pod Peloponez. Verjetno enkrat konec tedna. Tudi nočnih plovov bo tako manj. Vse bo lažje.

Vse, razen protikoronskih ukrepov, hic! Popoldan namreč pride novo obvestilo grških oblasti. In veljati začne jutri zjutraj ob šestih. Večkrat sem ga prebral in če sem prav razumel, je prepovedana plovba med grškimi otoki ter otoki in celino. To se pa naju ne tiče, midva plujeva med grškim otokom in Italijo. Ustavljanje je pa nujno zaradi prilagajanja vremenu. Tudi to piše, da je dovoljeno. Mislim, da bi to moralo biti v redu. Razen, če bo coastguardovec kaj drugače razumel. No, o tem se bomo pogovarjali, če bo potreba. Ne bi se sekiral na zalogo. Itak so pa uradniki tako (ne)usklajeni med seboj, da sem danes (spet) dobil SMS kjer mi želijo prijetno bivanje v Grčiji in me hkrati obveščajo, da me ob prehodu meje čaka naključno testiranje na covid. Hja...

Zvečer se tako sidrava v Potamosu na Halkiju. Najprej sva se hotela v osamljenem zalivu dobro miljo zahodno (kjer internet za čuda dobro dela), pa je bilo preveč vala, ki se je valil iz severnega dela Egejskega morja (tam je v veljavi gale warning 8-9 bf). Zato sva se premislila, v Potamosu je mirno. In danes prav tako osamljeno.

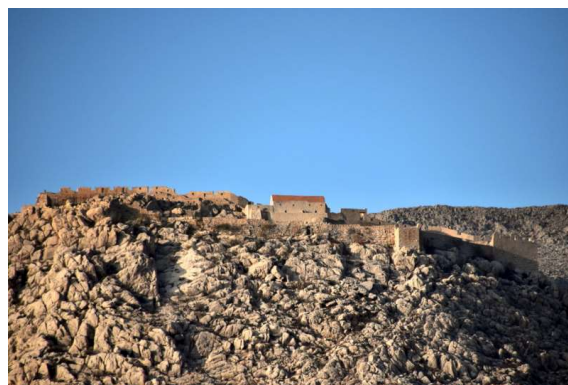
več ali manj novodobna vrata Lindosa

Lindos by night

Halki, eno samo kamenje ...

in čisto na vrhu tega kamenja je samostan ; res lahko samo občuduješ kje vse imajo postavljene samostane, cerkve ipd

mini cerkvica, polno cvetočih agav

za hribom so bivši mlini na veter

v tej hiši je pa zvečer gorela luč in kuža je lajal; torej celo ena živa hiša v celem zalivu

poleti je oštarija verjetno odprta

takole sama, samcata sidrana; celo en plavalec je bil, ko sva priplula; danes nisem šla v vodo, prepozno je že bilo, svetloba je bila že slaba

kapelic, cerkvic veliko...

sredi samega kamenja hiška z zeleno okolico

jata ptic nad pokopališčem

8. november 2020, nedelja

Potamos, Halki - Eristos, Tilos, Grčija

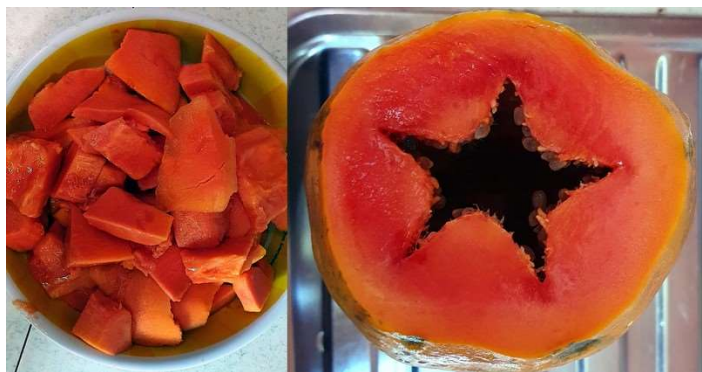
Zgodaj izplujeva, veter za dopoldan imava napovedan ugoden, potem bo bolj kot ne bonaca. Smer Tilos, včerajšnji nesojeni cilj. Dvajset milj je kratka razdalja za Malo v treh boforih bočnega vetra in malo čez deseto dopoldan sva sidrana.

Opoldne gre Vesna v raziskovanje podvodnega sveta. Jaz samo skočim v vodo iz higienskih vzgibov, kot bi rekli nekateri. Preostanek dneva se martinčkam na prijetnem jesenskem soncu. Tako je toplo, da paše ledeno hladno pivo. Morje je po dveh tednih, ko sva bila na istem mestu, še vedno prijetno za kopanje, a je morda stopinjo hladnejše, kot je bilo takrat. Dobrih 22 stopinj ima. Na plaži je tudi še nekaj ljudi, ki se hitro spremenijo v kopalce in strumno čofotajo. Za nekatere torej to sploh ni hladno.

Vesnin morski izlet je trajal dve uri. V tem času ni našla nič zanimivega iz podvodnega sveta. Je pa vseeno videla nekaj novega. Potapljača, lovca na hobotnice in ribe. Uspešnega lovca, vsaj po tem sodeč, kaj mu je viselo okoli pasu.

Lep dan v mirnem zalivu (z nekaj vala, ki se vali okoli ovinka, hic!) zaključiva z lepim večerom. Takim, kjer se dim vali izpod rešetke. Danes je na sporedu meso. In italijanski shiraz. In zvezdnata noč, ki je ne motijo luči iz okolice.

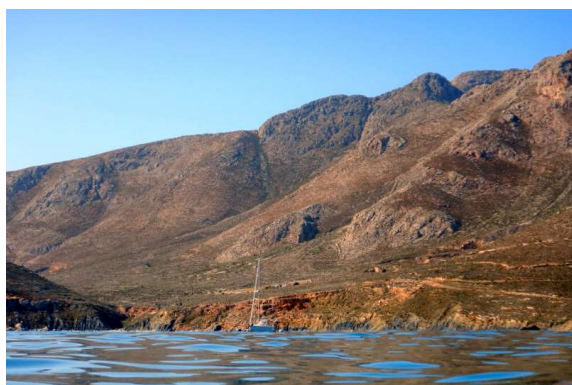
Tudi ponoči je prijetno bos sedeti v kokpitu v kratkih hlačah in majici. In kitajskem brezrokavniku. Dolgih hlač in dolgih rokavov letos sploh še nisem oblekel. Le do kdaj bo tako? Temperatura šele proti jutru pade na ali pod 20 stopinj. Zunaj. V barki je ves čas toplo, morje nas lepo greje. Tudi spim še vedno samo v spodnjem perilu.

opoldanska malica: grška papaja, odlična!

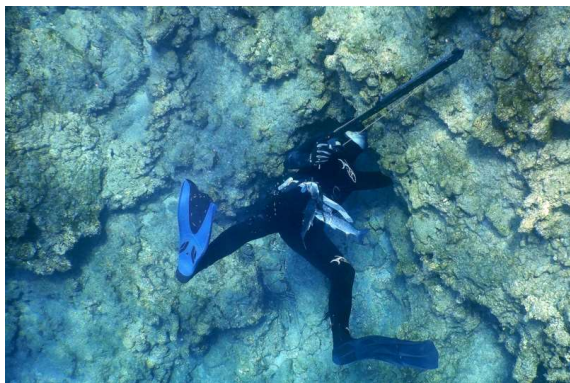
cevkar na lepi rdeči mivki

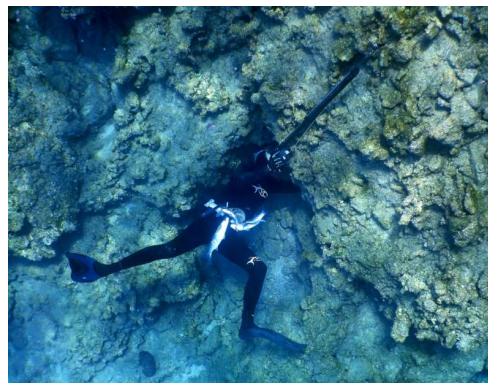
osamljena Mala

ribič, le od kje se je našel? in potem je tudi skrivnostno izgubil...hm...

z baterijo posveti in išče hobotnico

nekaj krepkih rib ima za pasom; na kakšnem Pacifiku jih ne bi imel dolgo :)

plaža s težkim dostopom

malce drugačno Martinovo kosilo

excellent holding

9. november 2020, ponedelje

Eristos, Tilos - Kamari, Kos, Grčija

Bolje sva spala, kot sem se bal. Rahel vetrič je barko lepo držal v val, da se ni rolala. Jutro je lepo, kmalu dvignevala sidro. Danes greva na sever, na Kos. Južno je dež in nevihte, zahodno imamo gale warning. Tole je pa vremenska oaza (evo, poleg davčne in covid oaze, sedaj poznam še vremensko oazo). Ej, da nama uspe gibanje samo po vremenskih oazah!

V treh boforih rahle orce (in s tokom od zadaj) neverjetno lepo napredujeva proti Kosu. Hitrosti med sedem in osem vozli so pravilo. In ker ni resnega vetra, ni resnega vala. Vesna dela, jaz se martinčkam v kokpitu. Srečava nekaj ladij in to je vse, pleasure crafta ni, ribiče vidiva šele zvečer. No, resnici na ljubo, ko sva sidrana pod Kosom, v daljavi zagledava jadro. Potem gre Vesna v snorklarijo, jaz za mašincin in nisva videla, kam je jadrnica zavila. Škoda. Hja, spet sva v fazi, ko si želiva videti jadrnalce. In le nekaj dni nazaj so me še motili. Človek si vedno želi tistega, česar nima...

Zame je bil danes nornhaus. Nekaj sem imel za narediti preko neta, pa je ves čas zvonil telefon. Poleg tega, da me klic zmoti pri delu, mi tudi prekine internetno povezavo. Je to bug v telefonskem softveru ali pa morda tehnološko ne gre, da

čvekam preko ene SIM kartice in hkrati prenašam podatke preko druge. Ali pa imam kaj narobe nastavljeno, kdo ve? No, moj pametni telefon sigurno to ve, prepričan sem. Samo mi noče povedati.

Boljše popoldne je imela Vesna. Danes je bil na sporedu skat, polž in porcijske ribe. Slednje so prosto plavale naokoli in še niso bile brez znakov življenja obešene za pas predatorja. Previdne so, ko zagledajo človeka. Previdnost je mati modrosti. Tudi med celotno današnjo plovbo se ni nobena drznila zagristi našo vabo. Po novem je Vesna tako prepričana, da ne bova nič ujela, da smem spet loviti, kolikor želim. No, želja pri meni ni sila velika. Vsaj dokler nisem lačen. Posledično sva imela danes na roštilju spet meso in ne ribe.

... na tem sidrišču sva bila pred dobrimi tremi tedni... kako čas leti ... no, pa gremo pogledati, če je kaj novega pod vodo

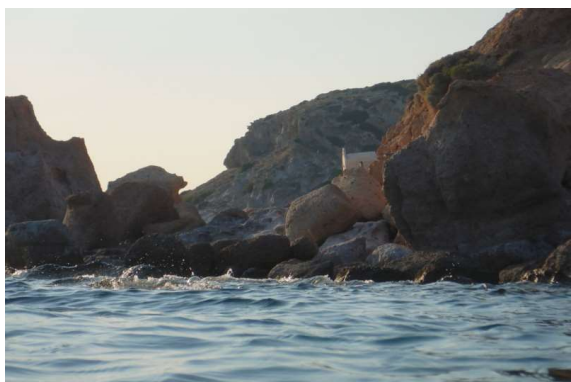
pet cevkarjev skupaj...no, saj je še vedno v mejah dovoljenega (druženje max 6 oseb :)))

morski polž Tritonijeva trobenta, kar velik, tokrat se vidi kako je prilepljen na skalo

hribčki/peščenjaki

tudi tukaj ne gre brez majhne kapelice

točno take barve so bile pod vodo, globina max 1,5m

jata majhnih igel

porcijske ribe, zelo velika jata

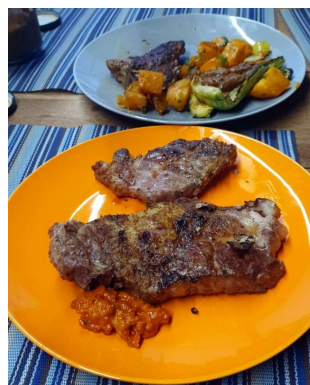
prvi letošnji skat v Mediteranu ...5 m pod menoj se je plazil po mivki sem in tja

danes sidrana s pogledom na ta hribček

neverjetno kaj narava naredi iz kamnja, peska...

BBQ danes: mislim, da je jasno kateri je moj in kateri Tonetov krožnik :)

10. november 2020, torek

Kamari, Kos - Maltezana, Astypalaia, Grčija

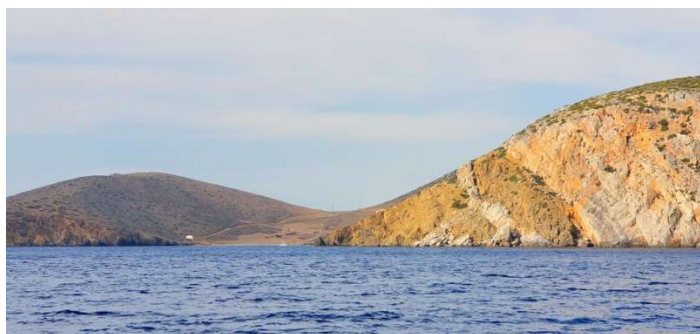
Sinoči je bilo na naši televiziji objavljeno, od kod dejansko izhaja covid. Iz Kazastana. Z namenom, da zrušijo vladavino McDonalda Trumpa, so ga tam naredili in nato podtaknili Kitajcem. Ti pa poslali v širni svet. In uspeli pri tej svoji raboti. Dokazov za to sicer ni bilo navedenih, kot jih ni za nobeno trditev okoli covida, vendar jim tokrat verjamem. Novico je sporočil človek z zelo visoko moralno avtoriteto. Borat.

Ne glede na to, da se je to razjasnilo, morava midva na pot. Veter imava napovedan dober, 3-4 bf severnika, torej z boka. Tudi vala naj ne bi bilo preveč in obeta se nama prijetna plovba do Astipalaye. No, samo obeta. Ko zavijeva okoli ovinka na Kosu, se pojavi pas neviht kakšnih deset milj južno od nas. Veter ugasne, val postane neskončno zmešan, polmetrski se vali s severa, precej močan tok imava proti severozahodu in nevihte dodajo še manjše in bolj strme valove iz različnih južnih smeri. Recept za motoriranje in svaljkanje. Šele zadnjih deset milj so nevihte izzvenele in vzpostavi se stanje, kot bi moralo biti cel dan.

Sedaj nisva več sama. Jadrnica, ki sva jo videla včeraj, je bila sidrana na Kosu poleg naju (za skalo in je ponoči zato nisva videla), tudi na Astipalayi je v sosednjem zalivu že ena barka, pa tudi v zalivu, kjer sva se ustavila midva, je ena. Pa vse to niti ni tako pomembno. Potem, ko sva kakšno uro že sidrana prispe še ena, pluje mimo in posadka naju pozdravi z "Dober dan!". Trije Štajerci na poti iz Turčije na Hrvaško. Tako smo v tem lockdownu že štiri slovenske barke, ki potujemo naokoli (ena je še v Lavriu in ena v Katakolonu). No, lahko nas je več, s temi imava midva stike.

Z našimi novimi sosedi z barke Krka smo imeli popoldan tudi resne in intenzivne razgovore. Štajerci iz Kontikija so člani jadrnega kluba Rogla in zapriseženi častilci Martina. Ker smo ugotovili, da se lockdowna tukaj ne držijo tako striktno, kot bi bilo potrebno, smo se takoj soglasno odločili, da je potrebno postaviti vaške straže. Bojimo se, da nam ne bi kdo ukradel mošta. V tej svoji nameri smo vztrajali dolgo v noč in zaenkrat kaže, da smo bili uspešni. Mošta sicer nismo imeli, smo pa zato v obeh ladijskih kletih naredili prostor za novo vino. Veliko prostora. Dobro delo je bilo uspešno opravljeno. Sebastijan je ob pol noči odšteval podobno, kot se to počne na Silvestrovo: deset - deset - osem - sedem - šest - pet - štiri - tri - dva - ena - martinovo!!!

To je bilo danes. In jutri nas čakajo novi izzivi.

en zaliv pred Maltezano je bila sidrana ena jadrnica; me veseli, da nismo edini na tem koncu, ki plujemo

danes oblačno vreme, nič me ne vleče zaplavati med ribe

Maltezana turističen konec kjer danes ni videti žive duše

vse je isto kot lani

na istem mestu ista lesenjača

tudi na pomolu ni nikogar; vse je isto, čisto nič se ni spremenilo v letu dni

še ena nemška barka na sidriču, ki je tudi videti bila zapuščena

Tone se pelje na jadrnico Krka pozdraviti slovensko posadko

11. november 2020, sreda

Maltezana, Astypalaia, Grčija

Prav veliko se danes ni zgodilo. V zalivu se nam je pridružila še ena barka, avstrijska, in tako štirje čakamo, da se vreme umiri in da lahko normalno zaplujemo proti zahodu. Vse kaže, da bo to jutri. Vetra okoli nas ni veliko, ga je pa preveč, da bi Vesna odšla pod vodo. Valovčki so preveliki in voda bi vdiral v snorkelj. Lep sončen dan tako mine bolj kot ne delavno.

Popoldan pa se le odpraviva na praznovanje enega največjih štajerskih praznikov. Včeraj smo začeli, danes potrdili. Vse je res, kar smo modrovali sinoči. Količine belega vina, ki so se še včeraj zdele neomejene, se hitro nižajo in se kritično približujejo oznaki low water mark v Malini kleti. Vsaj rdeče vino pa ostaja na zelenem polju. V skladu s sodobnimi trendi izražanja bi lahko rekli, da je chenin blanc na rumenem seznamu, shiraz pa na zelenem.

Krka je tudi ostala še danes na sidrišču

danes je priplula, verjetno iz sosednjega sidrišča, avstrijska jadrnica

v ozadju Hora

....

12. november 2020, četrtek

Maltezana, Astypalaia - Akrotiris, Thira, Grčija

Napovedani veter je na meji za plovbo proti losu. Ostra orca. Odločitev je, da poskusimo. Če ne bo šlo, imamo pomožni cilj, Santorini. Nekaj časa gre v redu, potem je vse bolj orca in cilj je po planu spremenjen (vsaj enkrat je sprememba plana narejena po planu). Ampak, med Astypalayo in Santorinijem je Anafi. Komaj ga zvoziva po privetni strani. Na los nikakor ne bi mogla priti. Kakorkoli, tik pred mrakom sva privezana na boji poleg Krke. Letos so postavili bojišče in ker je "sea closed", so vse boje prazne. Tako, kot v Rdečem morju. No, za nekaj je pa "sea closed" tudi v redu.

Fantje s Krke, ki so startali pol ure za nama in prispeli pol ure pred nama, naju takoj povabijo na večerjo. Pa jih morava na žalost zavrniti. En razlog je, da si že sama pripravljava večerjo, drugi (bolj pomemben) pa, da morava izčrpati vodo iz reber. Predvčerajšnjim je počila vodovodna cev. Za iglo majhna luknjica in kot lasek tanek curek sta v nekaj urah pod podnice spravila deset, morda dvajset litrov vode. Ko sva se sidrala, sva se lotila kosila. Najprej hrana, vodo bova izčrpala kasneje. Potem je prispela Krka in nadaljevanje popoldneva je bilo pri njih. In na vodo pod podnicami sva oba čisto pozabila. Dokler nismo danes orcali in na plano je privrela ta nesrečna voda. Izpod kapitanske mizice. A-joj! In zalila nama je tudi vinsko klet! In še kaj. Nekaj ur je tako na sporedu čiščenje in brisanje. Druženje s sosedi danes odpade. Na žalost.

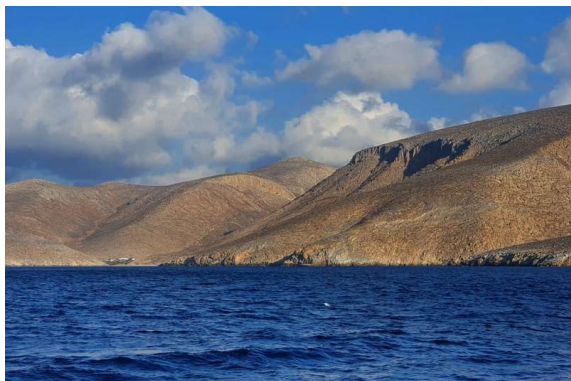
Plani za jutri so deljeni. Krka gre v Neapoli, midva nihava med Milosom in Elafonisosom. Prvi je v orco (no, vsaj vode nimava več pod podnicami in ne bo poplave), drugi je predaleč, da bi prispeli še ob človeški uri. Dodatno mi Elafonisos ne paše, ker bo ponoči zmanjkalo vetra in bi pel motor, naslednji dan bo pa spet veter. Idealno, da mi zrastejo oslovska ušesa. Jutri se odločiva.

zjutraj se poslovimo od kapitana Sebastijana

Hora v jutranjem soncu

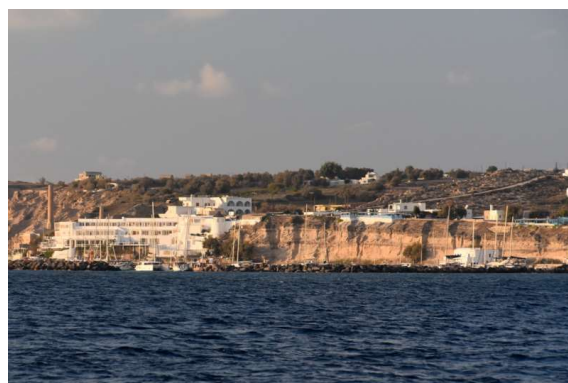
Astypalaia je res en sam kamen ... na fotografiji mini vasica ob vznožju gora

Krka nas je kmalu dohitela

malo po četrti uri končno zagledamo Santorini (Thira)

marina zgleda kar polna (kot običajno)

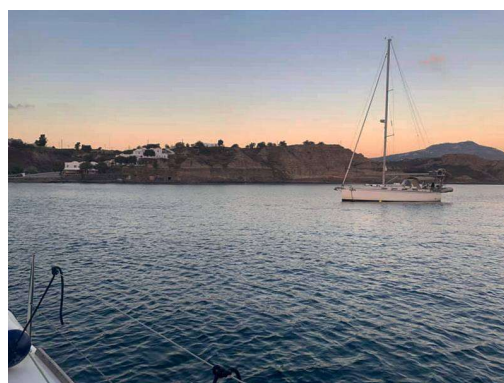
večerno sonce obarva okolico z močnimi barvami

cesta mora biti malo ovinkasta, da se lažje vozi v hrib :)

ribič gre po večerjo

takole so nas pa fotografirali iz jadrnice Krka

deset minut čez peto je sonce skoraj zašlo

jadrnica Krka, poleg naju, edina na bojišču :) kalinihta

13. november 2020, petek

Akrotiris, Thira - Provatas, Milos, Grčija

Zgodaj izplujeva. Krka nama kmalu sledi. In ker so hitrejši, naju tudi kmalu prehitijo. Malo se pomenimo in dogovorimo za srečanje jutri zvečer na Elafonisosu. Jutri zvečer je pomemben večer. Druga martinova sobota je. In Sebastijan ima rojstni dan. Krka je zato za jutri dopoldan že najavila emergency stop. Nabaviti morajo vino. In nekaj ostalih malenkosti.

Odločila sva se, da bova jadrala kolikor se bo dalo v smeri Milosa, a ne v prehudo orco. Raymarinko prevzame nalogo določanja smeri. Večkrat na sekundo izračuna kam moramo biti usmerjeni, da bomo imeli kot v navidezni veter 40 stopinj z desne strani. Zahtevna naloga za človeka in enostavna za stroj.

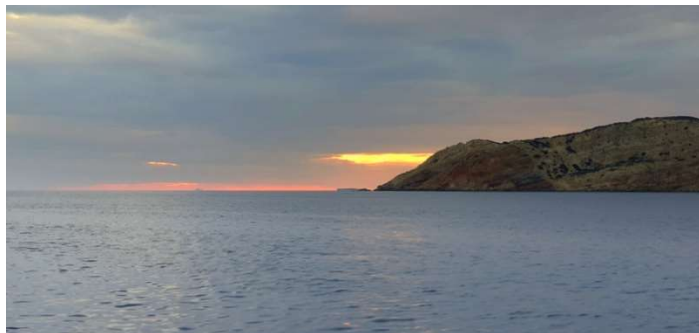
In tako lepo trajbamo nekam med oba izbrana cilja. Najprej, ko je vetra za krepke 3 bf, spodobno hitro, potem primerno hitro in kasneje vse bolj počasni. Ko veter pade na slabe 2 bf in hitrost pod 3 vozle, prižgem motor. In v takem stanju ostane vse do sidranja na Milosu. Vetra popoldan ni niti za vzorec. Kakorkoli, dobro polovico poti sva prejadrala. Vsaj nekaj.

Spraviva se narediti vodo, pa ne gre. Šment se ne zažene. Inverter ne zmore zagonskega toka motorja visokotlačne črpalke. Ajoj! Pa saj sem ga enkrat že uporabljal na ta način. Takrat je bilo vse v najlepšem redu. Le kaj mu je danes? Ampak, ne modrujem preveč. To le pomeni, da bova morala vodo nekje natočiti. Prav veliko je nimava več. Morda jutri v Neapolisu? Ali pa kak dan kasneje kje drugje? Jutri se odločiva.

Konec drugega tedna je celotni Mediteran vijoličen. Na več modelih je podobna slika. Nekam se bo potrebno umakniti. Premišljujemo kam in malo celo razmišljava, da bi zavila v Italijo. No, en teden v naprej delati plane je odločno premalu, čez kak dan ali dva se bo lažje odločiti.

ob sedmih zjutraj vstane sonce in Mala izpluje

...in pristaneva, ko gre sonce spati ...

skale živahnih barv v zalivu ... škoda, da je pozna ura za snorkljanje

na obali ni videti nikogar

verjetno bova midva prej izplula preden bodo zadoneli zvonovi

peščena plaža na obali

v temi je videti kot bi bil majhen kamnolom?

14. november 2020, sobota

Provatas, Milos - Gerolimani, Peloponez, Grčija

Že danes zjutraj je situacija čez en teden drugačna. Še bomo malo počakali z odločitvijo. Zato so pa kratkoročni plani jasni. Nocoj je zabava za Sebastjanov rojstni dan. Cilj Sarakiniko na Elafonisosu je oddaljen 75 milj, kar je ob samo malo več kot 10 ur trajajočem dnevu prehud zalogaj za Malo. Izpluti bo potrebno dovolj zgodaj, da bova ob mraku na cilju. Ura zvoni, ko petelini še veselo spiyo.

Za danes je bil napovedan soliden veter, pa zjutraj napoved ni več taka. Kar nekaj nevihtic naju preleti in vsakič po pol ure lepo jadrava z vetrom. Potem spet poje motor, hic! Situacija je torej podobna, kot bi bila, če bi sinoči nadaljevala plovbo. Le naspal sem se.

No, da le vse ni bilo tako, kot če bi plul ponoči, so poskrbele ribe. Odkar je na Mali ribolov spet dovoljen (torej, odkar je Vesna prepričana, da ne bom nič ujel), nisem nič ujel. No, ujel nisem nič tudi, ko nisem lovil, samo to je že druga zgodba. Danes sem si drznil vabo spustiti v vodo brez vprašanja. In tunica, slabi dve kilci težka, si je drznila ujeti na to vabo. To je,

če naju spomina ne vara, sploh prva riba, ki sva jo ujela, odkar sva se vrnila v Mediteran. Res je tudi, da veliko nisva lovila, a vendar.

Vesna zagriže v kislo jabolko in ribo filira. Ko je skoraj pri koncu, se domisliva, da sva ga polomila, saj bi bilo to lahko lepo rojstnodnevno darilo za Sebastijana (sredi morja človek pač ne more v trgovino z darili - še posebej ne v času covid zaprtja trgovin). Ampak, razkosane ribe ne moreva dati iz rok.

Ni druge, še eno bo potrebno ujeti. Rečeno, storjeno. Po slabe pol ure se ujame še druga, podobnih gabaritov. Ta ostane lepo v enem kosu in zvečer je spakirana v darilno vrečko. Skupaj s flaško štajerskega vina. Zadnja riba in zadnja štajerska flaška na Mali sta najino darilo.

Od tega trenutka dalje je ribolov v prehrambne namene strogo prepovedan. Le športni je dovoljen. Catch and release. In v četrto ure je na trnku ujeta še tretja tuna. Nekaj časa je tako. Toliko časa, da so lahko narejene uradne fotke. Potem jo moram v skladu s pravili izpustiti. Prijazna ribica mi prihrani muke in naredi to kar sama od sebe. In s tem ostanem tudi srečni lastnik vabe.

Da pa je zgodba o ribolovu lahko bolj zapletena poskrbi ne ravno jasno izrečeno pravilo o športnem ribolovu. Kot ga razumem jaz, lahko po uspešni izpustitvi ribe ponovno lovim. In to tudi storim. Še deset minut in spet je riba na vabi. Ta ni gantlemanska in vabe noče izpustiti za nobeno ceno. Kaj hočem, nimam druge izbire, kot da jo potegnem na suho. Ko ji vabo končno iztaknem iz čeljusti, se revica ne premika več. Vesna me takoj diskvalificira. Na Mali je do daljnega spet v veljavi prepoved kakršne koli oblike ribolova, še posebej je omenjen tudi športni ribolov. Ujeta riba pa pač ostane na krovu.

Krka je port policaja zmotila v lenarjenju in mu naložila delo. Po mojih izkušnjah je to največji greh, ki ga lahko naredi pomorec v Grčiji. Vse so jim sicer uredil tako, kot je treba: nafto, vodo in hrano so jim priskrbeli, le na koncu so še dodali, da se pri njih ne smejo več sidrati. Hic! Elafonisos tako odpade kot mesto nocojšnjega praznovanja. Nekaj časa s Sebastijanom tuhtava, kaj bi lahko bil plan B in po več slabih sidriščih se odločiva za zaliv Marmari na zahodni strani polotoka Mani. Toliko je odprto, da meniva, da ne bo težav z vplutjem in sidranjem. Upava samo, da ne bo ponoči preveč rolajoče.

In res! Ponoči ni bilo težav z rolanjem. Tako močno smo se rolali že ob samem vplutju, da smo bili takoj složni, da se tukaj pač ne bomo sidrali. Gremo dalje. Samo kam? Ura je minila že deset zvečer, sidrišč pa v bližnji okolici ni na pretek. Edina kolikor toliko sprejemljiva varianta je Gerolimani. Plan D. Tam poskusimo. Sidrišče je ozko, a ga vsaj jaz poznam in s pomočjo spomina, navodil v lastnem log booku in satelitskih posnetkov se oboji brez večjih težav sidramo.

Ura je le nekaj minut pred polnočjo, ko se pridringirava na Krko. Sledi praznovanje druge martinove nedelje in Sebastijanovega rojstnega dne. Štajerska klasika v izvedbi z grškim vinom. In grško tuno ter turškim biftekom. Ura se bliža tretji zjutraj, ko končno ugasnem luč v kajuti in ležem k počitku. Dolg dan je bil, 23 ur je štel...

naša prva riba, tuna, v letošnjem letu ali celo odkar sva v Mediteranu

za grške vode normalna velikost in teža tune

v času lockdowna je treba nekako preživeti, pa čeprav imaš potem krvave roke

druga tuna, približno enake velikosti in teže kot prva; to sva se odločila podariti Sebastijanu za roj.dan

tak velika je bila :) ...

očitno je rt Malea privlačen za tune

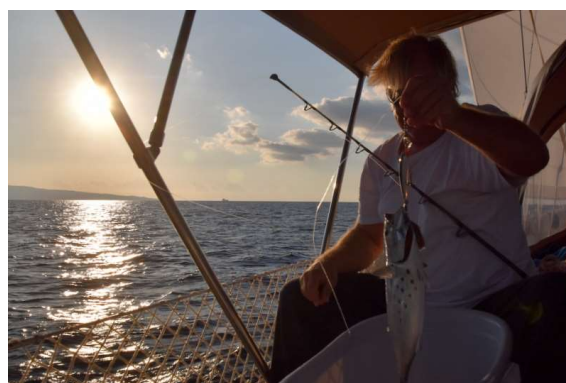
spet v nemogočih pogojih postavljene kapelice, cerkvice, samostan....tik pred koncem rta Malea, Lakonija

kapela Agia Irini obdana s stavbami starega samostana kjer lahko tudi bivaš

borba za življenje

4. ribica je bolj majhna, juhu, končno bomo spet jedli tunin namaz

s Krko plujemo vstric do sidrišča

ob 17,20 se je sonce poslovil od današnjega dne

Leto 2020

Jonsko morje

15. november 2020, nedelja

Gerolimeni - Kolivri, Peloponez, Grčija

Če se je včeraj veliko zgodilo, se je danes toliko manj. Po nekaj (vsekakor premalo) urah spanja se zbudiš šele, ko sonce že krepko sije v ozek in globok zaliv. Ne meditirava veliko, ampak se odsidrava in odrineva na pot. Relacija ni dolga, vetra ni, na zelo nizkih obratih počasi napredujeva proti Methoniju. Krka je izplula precej za nama, a naju vztrajno lovi in popoldan smo že vzporedno. Hitrejši so od Male tako na veter, kot na diesel.

Nekaj vetra se popoldan le naredi. Takoj dvignem jadra in zelo kmalu jih tudi pospravim. Točno v nos ga imamo in res nisem pri volji, da bi štrikala in prispela ponoči. Saj je bil napovedan tak veter a sem vseeno malo upal, da bova nekako lahko držala barko v pravo smer, smer proti cilju. Zato sem tudi motoriral tako počasi. Da ne prehitim vetra. Pa ni nič pomagalo. Zanimivo, Jan Marko naju pa pelje v katero koli smer.

Situacija je taka, da se spet dogovorimo za spremembo plana A v plan B. Nekaj milj pred Methonijem vržemo sidro v zalivu za začetnike. Ogromno prostora, čista mivka, mirno morje, turkizna barva, nekaj metrov globine. Idealno sidrišče. Ni šans, da bi sidro ne prijelo, če se le dna dotakne.

Danes nisem lovil rib, še vedno sem v suspenzu. Morda bom smel spet jutri. Najprej je potrebno pojesti obstoječi ulov. Nekaj kosov ribe sva tako pojedla za kosilo, nekaj jih je šlo v predelavo. Tuna za kosilo je bila odlična in pričakujem, da bo tudi pašteta za zajtrk taka.

Zvečer na Krki delamo plane za naprej. Vremenske napovedi se spreminjajo in moramo biti fleksibilni, da bomo pluli s čim manj težavami. In čim manj napora. Sestanek poteka od pomoči kozarčka rujnega, jasno.

naj bi bile nove boje na tej strani zaliva, mi smo videli samo eno pa še na tej je bil majhen ribiški čoln, ki smo ga včeraj zvečer komaj opazili

v zalivu samo Krka in Mala

v Gerolimeni se je očitno sezona zaključila (sodeč po zaprtih oknih)

Gerolimeni simpatična vasica

Erik je celo noč lovil - rezultat: poln hladilnik rib

Gerolimeni je ozek zaliv, pa še vedno dovolj širok, da si na sidru brez privezov na obalo

ravno dobro izplula in že so začeli zbirati težki temni oblaki pred nami

sonce se težko prebija skozi oblake

sonce zahaja za jadrnico Krka

Malo na sidrišču posnela posadka Krke

danes nismo nič lovili, ta je včerajšnja :)

pogled iz kokpita v zalivu Kolivri

16. november 2020, ponedeljek

Kolivri - Katakolon, Peloponez, Grčija

Še pred zoro se odsidrava in izplujeva. Krka je to naredila še deset minut pred nama in na cilju motoristične etape so debelo uro pred nama. Vetra ni, je pa tok pravovernostno usmerjen. Okoli pol ure nama je prihranil.

Spet lovim. Vesna je za čuda dala soglasje. Ampak samo na športni ribolov. In če lovim, tudi ujamem. Dvakrat. Tole pa počasi začenja spominjati na Pacifik. Morda je bila pa napaka, da do sedaj v Mediteranu nisva lovila, ker sva pač mislila, da ne bova nič ujela. Kakorkoli, prvič je bila tuna podobnih gabaritov, kot predvčerajšnjim in drugič porcijski mahi-mahi (ali po slovensko zlata skuša). Ker pa gre za športni ribolov, sem obe ribici lepo spustil nazaj v morje (in življenje). Gentlemansko, brez da bi zahteval izpolnitev treh želja. Vsaj pri ribi z besedo "zlata" v imenu bi to sigurno lahko naredil. Kar se pa hrane tiče, imava itak še vedno dovolj tune za nekaj naslednjih dni, čeprav sva jo jedla že včeraj za kosilo in danes za zajtrk.

Zjutraj sva imela po dveh tednih še 45 litrov vode v rezervoarju, dopoldan jo je 0 litrov. Vmes se je snela cev - tista cev, ki sem jo zadnjič popravil in sem jo očitno preslabo privil na smrekico. Hic, hic, hic! Sedaj morava pa res nujno natočiti vodo. Upam, da bo pristanek na šverc v Katakolonu uspešen in da ne prileti kak port policaj in stvari zakomplicira. In upam tudi, da se ni skurila vodna pumpa, ko je ne vem koliko časa pumpala vodo iz tanka. Vodo, ki je ni bilo več. Ma, problem je, ker motorirava in nisva slišala, da se je pumpa vklopila. Začel sem razmišljati, kako bi si naštimal alarm. Tak alarm, ki se vklopi takoj, ko je kaj narobe in se ne vklopi, ko se pumpo uporablja normalno. Imam sicer idejo, ki pa zahteva vlečenje žic pod podnicami. Taka rešitev mi smrdi, bom raje še malo razmišljal.

Uro pred nama v luko priplujeta Dream in Krka. Toliko prometa v tej luki ni bilo že dva tedna. Verjetno tudi zato pol ure za tem izpluje coastguard. In naju ustavi. Pol milje pred luko. Po pregledu dokumentov modro zaključijo, da če zavijeva v luko, morava tam ostati do konca lockdowna. Ma, kaj ste zmešani, coastguardovci? Vljudno jim razloživa, da greva natočiti vodo. Ohi. Ampak, midva nimava več vode in to nujno potrebujeva. Ohi. Tako očitno ne bo šlo, sklenem in malo povzdignem glas. Ohi. Še malo bolj povzdignem glas. Ohi. Oukey-sr-den-aj-dikler-imerdensi-stop-akording-internešnl-meritim-lo povem še bolj naglas in z namrščenim obrazom, ki jim da jasno do znanja, da ne bom upošteval njihovih ukazov. Šest pubecev (se vidi, da se družim s štajerci zadnje dni) stopi korak nazaj, se zamisli in potem kapitan izdahne pliz-kol-harbormaster-to-set-ap-ditejls. Ali v prevodu: permission granted.

Priveževa se, Tone in Vlasta z Yotare nama pomagata pri privezovanju, natočiva vodo (z Yotarino cevjo, ne da bi stopil na kopno!), še enemu uradniku pokaževa dokumente in izplujeva na sidrišče. Četrta urica.

Tender to Yotara kmalu pripluje, pripelje večerjo in začne se klepet. Krka se nam na moje razočaranje ni pridružila, zato se nam pa kibernetično pridruži Stabo. Jemo, pijemo in klepetamo. Veliko si imamo za povedati, že kar nekaj časa se nismo videli. In ura je jutri, ko grem končno spat...

med plovbo ...obala Peleponeza

mahi mahi ...

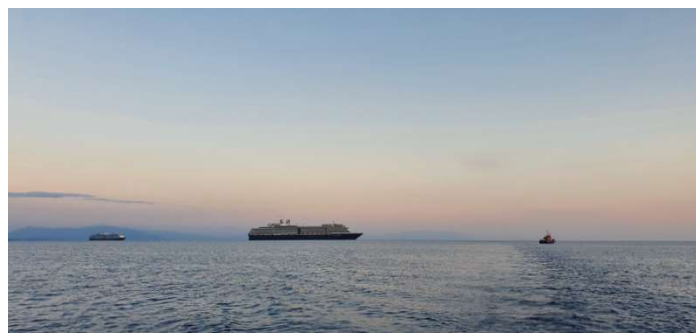
... še malo, pa bo na krovu barke... ampak ... odlično se je borila in ostala v morju

malo pred luko nas ustavi coast guard

najmanj 6 sem jih naštela; jih je bilo treba nekaj časa prepričevati, da so dovolili natočiti vodo

v Katakolonu je bilo kar nekaj kruzerc kjer zimujejo, se popravljajo...

končno v živo vidimo Yotaro (od daleč, ker na obalo ne smemo stopiti) katere lastnik sta Vlasta in Tone

po dolgem času smo spet v družbi Vlaste in Toneta

17. november 2020, torek

Katakolon, Peloponez - Skoinos, Itaka, Grčija

Ponoči se je dvignil veter, na katerega je sidrišče odprto. Kratka noč je tako zabeljena z valom, ki prihaja s tem vetrom. Ob petih se že zbudim in ne morem zaspati nazaj. Ob šestih pa itak moj pametni telefon začne s proceduro bujenja petelinov. Ko je toliko svetlobe, da se vidi morebitne boje ali parangale, izplujeva.

Etapla je po nekaj brezvetrnih dneh spet vetrovna. Vetra je veliko, a je prav od zadaj, tako da večino poti hitrost ni najboljša. Val naju ustavlja. In še neprijetno rolajoče je. Zato imava pa tišino! In v oblačnem dnevu prazniva akumulatorje, hic. Dve nevihtici naju ujameta, druga je izdatno vodnata in tudi piš vetra je konkretnih 35 vozlov. Nista pa bili nevarni, strele so ostale deset milj stran.

Danes spet ne smem loviti rib. Krka ima v vodi ves razpoložljiv arzenal (mislim da štiri vabe) in rezultat ne more izostati. Spet so ujeli tuno. V številu trofej so naju že ujeli. Res bom počasi moral začeti loviti. Če bo slabo vreme, bova čakala in takrat ne morem loviti. Nekaj prednosti si pa le moram ustvariti, da bom potem lahko mirno in brez skrbi čakal.

Sidrava se v dobro zaščitenem in tudi na videz prijetnem zalivu. Kljub močnemu vetru zunaj je tukaj popolna bonaca in morje gladko kot olje. Danes bova dobro spala. Bo pa noč spet kratka, jutri greva ponovno na pot s petelini. Dobrih 60 milj naju čaka v vetrovno gledano spremenljivem vremenu. Bojim se, da naju bi noč prehitela.

prelep zaliv na otoku Ithaka

prelepe barve morje in okolica, vse zeleno

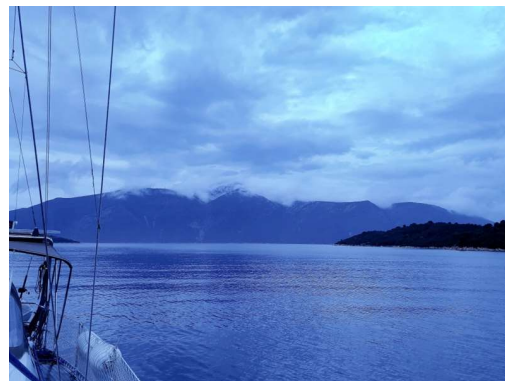
na obali ni žive duše

poleti je tukaj verjetno zelo živahno

ker je že kar tema, ko tole fotografiram, se ne vidi ali so drevesa požagana ali pa jih je neurje polomil?

nad hribi so oblaki

18. november 2020, sreda

Skoinos, Itaka - Lakka, Paxos, Grčija

Prav lep jadrlni dan je bil. V bonaci sva štartala, po nekaj miljah v 3 bf dvignila jadra, večino časa jadrala s precej skrajšanimi jadri v 4-5 bf bočnega vetra, zaključila popoldan s 3 bf in se sidrala v čisti bonaci. Si lahko kdo predstavlja še bolj idealen veter?

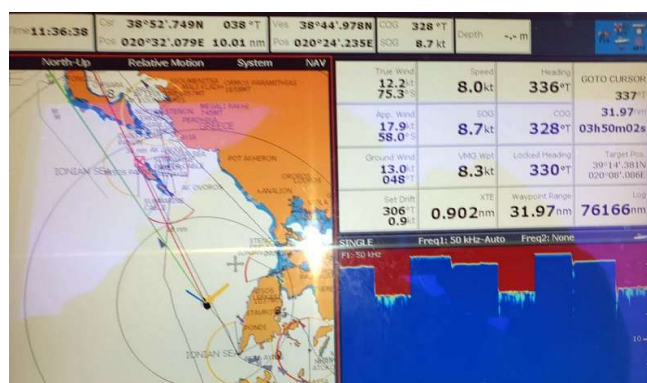
Ker Mala z motorjem pluje nekaj nad 5 vozli in rute planiram na to skrajnost, sem danes postavil ETA ob pol sedmih zvečer (v čisti temi). Ker sva pa dobrih 40 milj plula s hitrostjo med 7,5 in 8 vozli, sva bila na cilju dovolj zgodaj, da sva lahko še podnevi zakurila roštilj. Perfektno!

Že na Hrvaškem sva imela težave z internetom, tukaj jih imava spet. Nikakor ga ne moreva porabiti. Hrvaškega sva kurila še skoraj cel mesec, ko sva že bila v Grčiji, sedaj se nama obeta nekaj podobnega. Paket za 15 GB so nama včeraj samoiniciativno preklopili v neomejeni paket. Rezultat? Že dva dni letijo filmi preko etra na moj telefon. Pri hitrostih nekaj deset Mb/s se jih je nabralo že veliko. Le kdo si bo vse to pogledal?

Krka je danes ujela eno ribo. Midva sva jih tri. Samo, midva sva lovila športno, oni prehranjevalno. Hic! Zato sva zvečer na rešetko nad ognjem postavila meso, pa je bilo tudi v redu. Ribo bova imela jutri za kosilo. Itak pa vsako jutro jeva ribjo pašeto.

danes je bil hiter jadrlni dan

naša Mala so jadra hitro nosila naprej

nisem mogla verjeti da je ta zaliv Lakka na Paxosu; še nikoli ga nisem videla tako praznega

barva morja ob tej pozni uri je bila prekrasna in kar vabila... ampak me ni zvalila

zvečer smo videli le nekaj luči po hišah

edine žive duše je bila mlada družinica; najprej je plaval očka, potem mamica, otročiček pa skakal na plaži

kako čisto drugače zgleda vasica, ko je turistično oblegana

v Akisu je bilo vedno prijetno piti frape in gledati poln zaliv bark

in, ker sva bolj zgodaj prišla, mirno morje, roštilj vabi; no, poleg mesa na roštilju so se pekli tudi jajčevci; lep dan je bil, pa čeprav je lockdown

edini ribič, ki je izplul iz vasice Lakka

19. november 2020, četrtek

Lakka, Paxos - Othonoi, Grčija

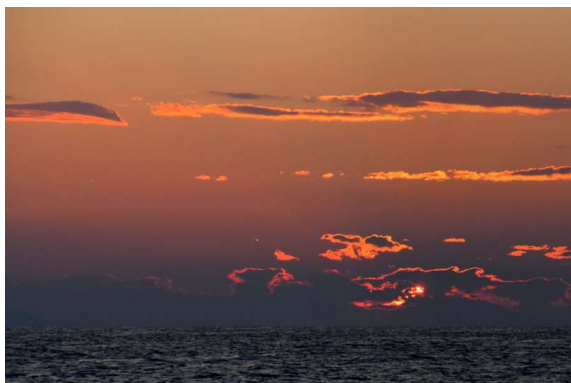
Startava v bonaci, nekaj ur tudi precej hitro jadrava in se sidrava spet v bonaci. Pol poti sva prejadrala, kar je več, kot sem pričakoval po vremenski napovedi. Dodatno nama izdatno pomaga tok, ki nama je prihranil vsaj 5 milj poti. Tudi ribe loviva, a o ribičiji ne bi pisal. Vse izgleda idealno, zakomplicira se na koncu.

To je (upam) zadnje sidranje letos. Zaradi jadranskih nizkih temperatur se bova verjetno zadrževala po lukah, kjer se lahko priklopiva na elektriko in ponoči grejeva s kaloriferjem. In ob današnjem (zadnjem, torej) sidranju (spet) odpove sprednji daljinec za sidro. Ok, sidrava se lahko tudi iz kokpita, ni panike. Potem pa v akcijo. Elektronika je namočena. A-joj! Bojim se, da ga ne bom več oživil. Poskusim sicer s čiščenjem in sušenjem, a nič ne pomaga. Adijo nekaj stotakov...

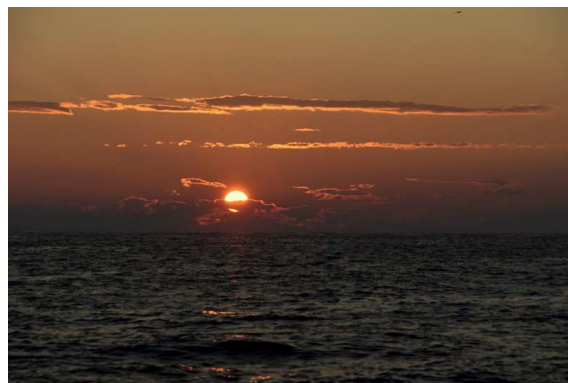
Ne vem pa še, koliko stotakov nama bo vzel telefon. Noče se polniti. Še vedno je sicer v garanciji, a le v Ljubljani. Do tja imava pa še veliko dni. In baterija ima samo še 4%. Ves ta čas baterija ne bo zdržala in ne moreva biti brez telefona. Pa še neomejeni internet imava... Za prvo silo bo poskrbel stari dobri Sony, doma pa na servis.

In če je to zadnje sidranje letos, se spodobi, da je potem tudi zadnji barbekju na barki letos v Grčiji. No, vsaj to je bilo izpeljano brez težav. Kljub rolanju, ki ga povzroča val, ki se v zaliv vali z juga.

Jutri zjutraj tako dokončno zapuščava grški lockdown. In se seliva v italijanski lockdown. Hic!

še le ob 7,35 po tukajšnjem času je sonce počasi vstajalo

dve minuti kasneje je močno zažarelo na nebu

Mala pridno sama volan vrti, kavica se počasi pije, trnek ribiške palice je že v vodi in akcija :)

nekaj ur kasneje nas obiščejo delfini in skačejo okoli Male

pet jih je bilo v jati

pa smo spet v Othonoiu, tokrat na sidrišču, saj se na pomol ne smemo vezati

13.8. smo tukaj pili kavico, danes 19.11. pa samo s sidrišča gledava na obalo; Od Othonoija do Othonoijske smo v zgoraj navedenem obdobju prepluli 1790Nm; majhna je Grčija :)

Othonoi ima 400 prebivalcev, na fotki ni videti, da bi kdo nosil maske ... verjetno imajo zero covid zone

Leto 2020

Jadransko morje

20. november 2020, petek

Othonoi, Grčija - Brindisi, Italija

Spanje ni bilo prijetno, večkrat sem se zbudil in potem sem proti jutru imel rolanja polno kepo. Ob petih zjutraj sva v čisti temi brez lune izplula. Vetrja dopoldan ni bilo ali pa je bil lahen vetrič točno v premec. Idealno za popravilo Vesninega telefona. USB konektor, ki je crknil (in tudi po prespani noči še vedno ni hotel delati) sem elegantno popravil. Uporabil sem brezžični polnilec. Voila!

Rib danes (in do nadaljnjega) ne lovim. Ni zaželeno. Vesna je včeraj spet naredila ribjo pašteto. Tako, kot jo jem že skoraj cel teden vsak dan za zajtrk. Baje je nove za okoli 14 obrokov (za vsakega od naju za zajtrke za cel teden). Danes sem iz protesta jedel salamo in sir. Ampak, tudi s tem je križ. Za vsak slučaj in v izogib lakoti na ladji, sva nabavila precej grške delikatese (ki je na splošno zanič) in jo sedaj voziva s seboj v Italijo (kjer je delikatesa ... hmmm ... delikatesna!). Napaka za napako.

Prvo polovico poti imava izobešeno grško vljudnostno zastavo, drugo polovico pa italijansko. Z grško zastavo motorirava, k italijanski spadajo jadra. Jadra in motor. Pa po nekaj urah tudi to ne gre več. Če je navideznega vetra nič vozlov, le-ta pač ne more kaj zelo pomembno prispevati h hitrosti. Plahte raje pospravim, kot da bi jih gledal, kako nemočno visijo razobešene. Zvečer se je začel delati val. Na vzhodni strani Jadrana očitno že vleče. Zadnje uro se počeno svaljkava.

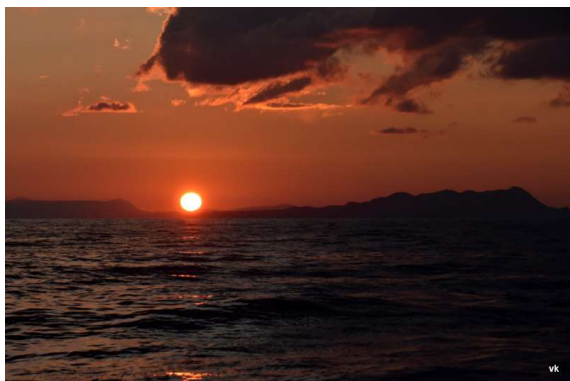
Brindisi je perfektno označena luka s svetilniki. Le ena težava je. Svetilnikov je ogromno, motilnih luči pa še toliko več. Nimam niti najmanjših šans, da bi prepoznal leading light, dokler malo ne zapeljem iz smeri in vidim, da ena izmed močnih belih luči nekaj milj pred mano začne utripati rdeče. Ko pa sem si zapomnil, kaj naj gledam, je bilo vplutje otročje lahko. Lahko je bilo tudi zato, ker v času najinega vplutja ni bilo nobene (ampak res nobene!) premikajoče se ladje vse do obzorja. Na VTS je vladala tišina. Nekaj neobičajnega za Brindisi.

V marini naju sprejmejo v prijazni angleščini in lahko se veževa bočno na enega izmed notranjih pontonov. Mislim, da

bova lepo spakirana v jutrišnjem urnebesu, ki se bo počasi začel morda že danes ponoči.

Uro sva premaknila na ljubljanski čas in mali kazalec je bil že precej preko osem, ko je bila barka varno privezana in papirji urejeni. Pizza nocoj odpade, tukaj se oštarije zapirajo ob desetih zvečer.

In preplula sva štirideseti vzporednik...

in tako sva izplula pred sončnim vzhodom

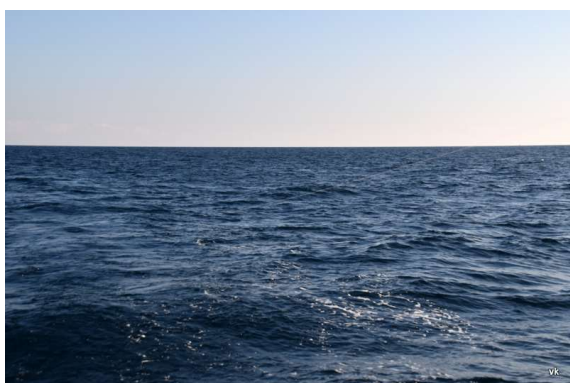
kakšne pretirane gužve ni bilo videti na ais

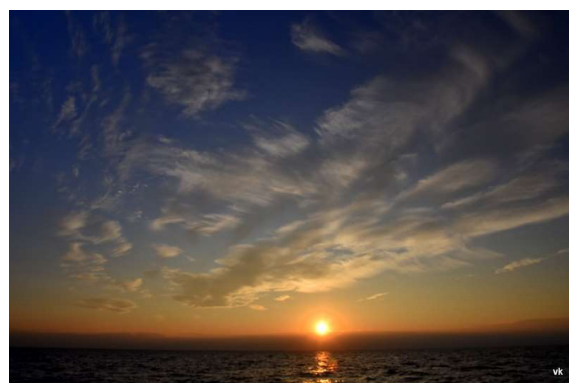
spuščanje grške zastave, letos že drugič

in letos prvič dvigujemo italijansko zastavo

več ali manj je bilo tako morje, včasih še bolj mirno, gladko;

...in pluli še vedno, ko je sonce zahajalo

od petih popoldne se je skrilo za težkimi oblaki; in to je tudi več ali manj kar se je dogajalo med plovbo; jaz sem veselo službovala cel dan, saj je bilo elektrike tokrat v obilju;

trda noč je bila, ko smo končno bili privezani; Tone je po 18 dneh prvič stopil na obalo

21. november 2020, sobota

Brindisi, Italija

Štirideseti vzporednik je takoj pokazal, kaj zna. Roaring forties pravijo temu na južni polobli. Tja ne gre nihče, ki je pri zdravi pameti. Tam jadrajo samo avanturisti, gantlemanji nikoli. Za primerjavo Rt dobrega upanja (imenovan tudi Rt viharjev) se nahaja na 35 vzporedniku, pa se ga vsi tako zelo bojijo. Ponoči je začelo deževati in pihati. Dobro sva sparkirana, bočno sva zvezana s kljunom obrnjenim v veter in tega skoraj nisva opazila, dokler nisem videl, kako trpi naša vljudnostna italijanska zastavica sedem metrov nad morsko gladino. Upam, da se do jutri ne scefra.

Kar ponosen sem na najino plovbo po (zaprti) Grčiji. Iz Rodosa sva izplula pred tremi tedni, ko je ravno minulo slabo vreme in potem sem pot planiral tako, da sva imela ves čas lepo vreme. Pol poti sva se še vsak dan kopala. To je bilo takrat, ko se nisva mogla skriti v marino, v času lockdowna. Sinoči sva prispela v Brindisi, kjer greva spet lahko v marino. In ponoči se je veter dvignil nad 30 vozlov, ulil se je dež in temperatura se je spustila na 12 stopinj. V marini imava elektriko in posledično ogrevanje v barki. V notranjosti je 25 stopinj. Moja uniforma je posledično: kratke hlače in mikica ter bose noge, kot se za barko spodobi. Mislim, da sem zaslužil pohvalo za varno in prijetno pasažo. To sicer ni zgodba o tem kako sta dedek in babica plula v kot oglje črni deževni noči po pet metrskih valovih v vetru, ki je dosegal 60 vozlov. In preživela (malo je takih, ki kaj takega preživijo!). Zgodba, ki bi jo pripovedoval vnukom ob dolgih zimskih večerih pred toplim kaminom ali poleti ob tabornem ognju. Ali pa škvadri ob pijači v marinskem kafiču. Ampak, za naju je to lepa zgodba. In vesela sva, da je taka.

Brindisi je dovolj veliko mesto, da ima tudi spodobno čendlerijo, kjer bi lahko imeli naš daljinec za sidro na zalogi tudi ob covidnih sobotah. Odpraviva se torej po nakupih. Oblečena sva kot pozimi. Prvič po 22. februarju sem obul čevlje. In nase sem potegnil dolge hlače ter v Perujskih Andih ob jezeru Titicaca kupljen pure alpaca pulover (pjur-alpaka = kitajska sintetika) in čez potegnil še (kitajski) puhasti brezrokavnik iz Rodosa.

Z avtobusom je iz marine v center mesta slabe pol ure in postaja je skoraj točno pred vrati trgovine. Daljinec imajo, le cena je moteča. Ampak, brez da bi se sploh začel pogajati, mi prodajalec zniža iz 375 na 240 evrov (kar je manj, kot je internetna cena). To je 36% popusta, brez, da bi odprl usta. Pri Arabcih si popusta brez pogajanj sploh ne znam predstavljati. Hmmm...

Do sedaj sem bil prepričan, da je večina populacije v Brindisiju katoličanov. Ali pa vsaj ateistov. Danes so me prepričali v čisto nekaj drugega. Prav vse ženske, ki sem jih videl, so muslimanke. Tako striktno si dekleta in žene obrazov ne pokrivajo niti v Savdski Arabiji.

Ampak, vreme je slabo, po dežju se nama ne ljubi hoditi in ogledovati mesta (ki sva si ga zadnjič ogledala še v prejšnjem tisočletju). Jutri je še en dan in kot kaže malo manj vetroven ter precej bolj suh. Le Vesni sirarna ne da miru in v nahrbtniku se je poleg daljinca za sidro znašel tudi paket z lokalnimi siri. Že popoldan sva jih testirala, medtem, ko sva čakala, da zvečer odprejo pizzeria. In naročiva pizze z dostavo, hic! Gostilne so namreč vse odprte, le gosti ne smejo sedeti v njih. Catch 22. Me pa zanima, kako deluje delivery pri gostilni, kjer na vhodu piše "all u can eat". Po (balkanski) logiki »all u can eat« naročim hrano za celo marino in plačam 17 evrov, ker to je pač zame, sem tako zelo lačen.

Posledično zaprtosti lokalov sem takoj po povratku na barko začel planirati pobeg na Hrvaško. Nekaj variant (brez 60 vozlov vetra in 7 metrskih valov) imava naštudiranih. Za katero se odločiva, vidiva sproti.

Brez pizze v Italiji torej ne gre. S pizzo v covid Italiji gre pa težko. Parliamo solo italiano. In potem se jim Vesna po telefonu nekako trudi s pomočjo strička gugla dopovedati, kaj in kam naj dostavijo. Porto turistico ne razumejo, porticciolo turistico pač. Google oboje prevede v "marina" in midva pač nisva smatrala da je to takšna razlika, da Italijani ene besede ne

razumejo, drugo pa. Drugič se zakomplicira pri dostavi. Zamujajo. Pošteno zamujajo. Napovedan čas prihoda prekoračijo za več kot 400% (v absolutnih številih je to 2 uri in 20 minut, namesto obljubljenih 25 minut). Južna Italija, kaj čmo. Pa še pizzi nista bili takšni, kot bi si ju želel. Še vedno sta bili boljši, kot kje v Ljubljani, a vseeno ne takšni, kot sva jih vajena iz teh krajev.

Za pomiritev živcev odromava v kino, ki je od danes naprej malo manj ugoden. Ker sva v salonu spet aktivirala mizo, morava po novem v kinu sedeti. Ležanje ni več dovoljeno.

marina Brindisi, alongside privezani

v marini je še kar dosti prostih kapacitet

v ozadju Aragonese grad

fotografije mesta Brindisi so od nedelje; v soboto je deževalo; sprehod po starejšem predelu mesta Brindisi; mesto šteje cca 90.000 prebivalcev

zadnjič sem prebrala, da se nad korono še golobi pritožujejo, ker nimajo komu srati po glavi :) ...

novo leto se bliža, vsak trgovec se po svoje trudi privabiti kupce

nedelja je, vse je zaprto, mesto duhov

veliko starih stavb žal propada, ker se ne vzdržujejo

urejene avenije z nešteti trgovinami

ob nedeljah popoldne vse zaprto, še sprehajalce prešteješ na eno roko

Cesar Augusto z oboževalcem

strelčije še vedno cvetijo

22. november 2020, nedelja

Brindisi, Italija

Danes se je vreme toliko umirilo, da se lahko sprehajava naokoli. Turistično, kolikor se v tej covid Italiji turistično sploh da. Saj, načeloma je vse odprto, samo ne smeš tega in ne smeš onega, pa tudi tega ne in pa tistega tudi ne ter ... naokoli se je potrebno sprehajati z masko. Grauz. V tem dnevu pavze je Vesna tudi oprala posteljno perilo v marinskem pralnem stroju, konzerviral sem watermaker in preveril ceno goriva na marinski črpalki. Predrago. Midva bova točila na Hrvaškem ali v Sloveniji. Ali pa kje drugje v Italiji, kjer se bodo s ceno na morju približali ceni na cesti. Tukaj je gorivo v marini 40 centov dražje kot kilometer stran ob cesti, kar je v primeru mojih rezervoarjev ekvivalent 30 dobrih pic v oštariji. Prioritete so znane.

Redni avtobus vozi pogosto, ima končno postajo pred vhodom v marino in obrne v centru mesta pred kapitenerijo. Idealno za izlet v mesto. V teh covid časih (in v nedeljo) sva itak edina potnika in imava v ceno prevoza (ki je z enim evrom najnižja v zadnjih nekaj letih, vključno z Ljubljano) vključen ogled mesta.

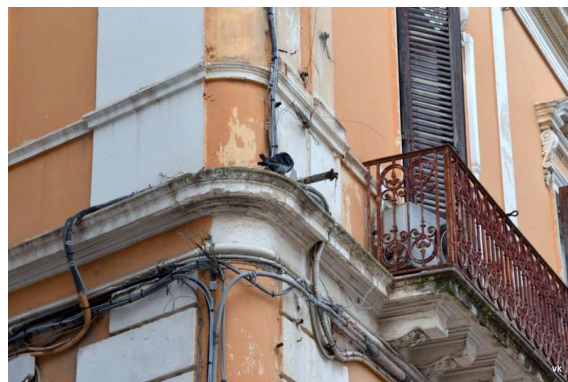
Ampak. Tudi če si ga ne bi ogledala. Brindisi je precej zanemarjeno mesto, še precej bolj, kot so grška mesta. Ogromen del krasijo table z napisom zona militare na bodeči žici. Pa tudi (stari, centralni) del, je arhitekturno gledano precej grd in kr'neki. No, če lahko električar sodi umetnike. Nekaj ulic v centru je sicer malo bolj urejenih, so pa to tipične šoping avenije, ki jih najdemo v prav vsakem mestu. Tudi riva me ni navdušila. V primerjavi z drugimi italijanskimi mesti v Pugliji deluje precej dolgočasno. Vesna se je morala kar potruditi, da je ujela kak zanimiv kader. Ljudi, ki bi lahko bili zanimivi za fotografa, enostavno na cesti ni. In velika večina jih nosi feredžo. Brez tega kosa oblačila so v glavnem samo Arabci.

Itak sva bila pa edina (podčrtano, edina) turista v celem mestu. In jedla sva v (skoraj) edini odprti oštariji. No jedla sva na klopki v parku pred oštarijo, ker se v oštariji ne sme. Idiotizem! Tokrat sva si omislila morskno hrano.

Vesna je v pralnici srečala mlajši Švicarski par. Iz Ravene sta priplula, čeprav je to prepovedano. Ampak, nihče nič ne preverja in nihče ju nič ni vprašal. Hmmm... Mogoče pa tudi midva ostaneva v Italiji. No, bova še videla.

osamljeni sprehajalci; mislim, da se je letos povečalo število lastnikov psov

električni kabli po stavbi centra mesta - še dobro, da vse dela :)

danes take away morsko kosilo: fritto di paranza (vse kar ribič ujame ta dan) različne ribe, lignji, kozice; potem pa še solata iz ligenj z artičoko in suhimi paradižniki - in hrustljivimi mini žemljicami; bilo dobro!

kot dva brezdomca sva sedla na klopco v parku poleg spomenika posvečen pesniku Virgilu

sprehajalna pot ob obali je danes več ali manj samevala

sigurno sta si zamenjali maske :)

spomenik Italijanskim pomorcem

mestna marina v Brindisiju, bila je polna

predvsem ribiški predel pristanišča

Colonne Romane ... z vrha lep razgled na pristanišče

katedrala sv.Janeza

sredi mesta zona militare ...

23. november 2020, ponedelj

Brindisi - Bari, Italija

Ni bila najlepša etapa. Pravzaprav je bila zelo zoprna. Vstaneva, se odveževa in hkrati zbudi peteline. Potem dve uri lepo jadrava v 3 bf orce, ko se veter obrne. Točno v nos ga imava. In ojača na štirico. Valovi postanejo strmi in (pre)visoki za normalno plovbo. Če dodam še tok, ki ga imava na tej strani Jadrana tudi v nos, je užitek popoln. Motorirava na dva tisoč obratih, da se premikava proti cilju s tremi vozli in pol, morda štirimi. Zoparno na kvadrat. Na srečo veter po nekaj urah omaga in morje se umiri. Le tok ostane In ETA pade iz devete ali desete zvečer nekam med sedmo in osmo uro. Namesto 64 milj sva jih naredila še 6 dodatnih, ali v prevodu: dodatna ura zoprnega motoriranja.

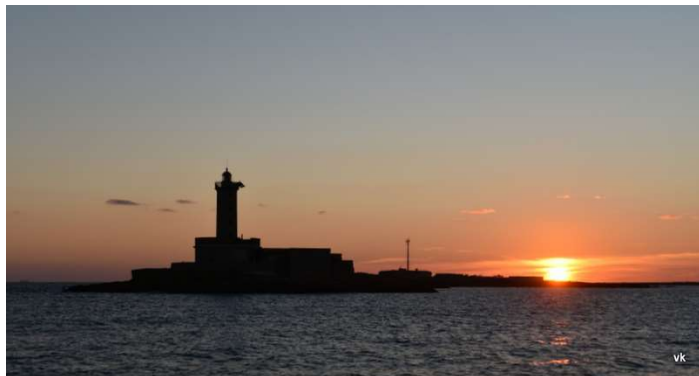
Ko pade noč, se počutim kot na Filipinih. Edina razlika je v tem, da je bila tam ponoči noč, tukaj je ponoči somrak, ki traja do jutra. Morje ob obali je namreč osvetljeno od mestnih luči. In zakaj primerjava s Filipini? Ribiči na majhnih čolničkih niso osvetljeni niti tu, niti tam. In jih je ogromno. Ko se jim približam na sto metrov, le prižgejo naglavno svetilko in me pogledajo. Saj, načelno nimam nobenih težav s tem, da se jim izognem, le stalno moram biti na preži, kdaj in kje se bo prižgala lučka. In ko sem že čisto blizu v somraku tudi (mislim, da) vidim tisto nekaj metrsko lupinico na morju. Naporno!

Neosvetljeni so tudi kavboji na malo večjih gliserjih, ki se po morju premikajo skoraj tako hitro kot jadrnice na podvodnih krilih, preko 30 vozlov sem ocenil njihovo hitrost. Sicer pa, zakaj pa bi prižgali luči, saj je vendar somrak in oni vidijo ostale (osvetljene) udeležence v prometu (oni čolniki so pa itak tako majhni, da če jih jih povozijo, še čutili ne bodo tega. Dva taka gliserja sta švignila mimo Male. En precej večji in pravilno neosvetljen (ker je bilo še podnevi) pa je naredil okoli naju celo častni krog pri 30 vozlih. Na boku mu je pisalo Guarda di Finanzia.

V marini se spet lahko veževa bočno. Fino. Privez je namenjen čakanju na travel lift in je opremljen z bokobrani. Pa še vsi naši so na eni strani. Toliko bokobranov Mala še nikoli ni bila deležna. Cena za tak luksuz je visoka, blizu 50 evrov, pa jo je Vesna z nekaj žnarnenja preko maila in telefona znižala na sprejemljivih 35 evrov. Vključno z delujočim internetom. Nocoj ne greva v covid life, prepozno je in vsaj jaz sem malce utrujen. Jutri bo pa verjetno na sporedu enodnevni šoping izlet. Vetra bo preveč, pa še točno v kljun bi ga imela. Ne, hvala, ne bova izplula.

Aragonese grad v prebujajočem soncu

sonce ležerno vstajazadnje čase pa samo vzhode fotografiram :)

v luki je kar nekaj kruzeric

pa še nekaj včerajšnjih fotk iz Brindisija; na strehi hiše kaktusi in simpatično okrašeni balkoni

ogromen hotel ob rivi deluje zapuščeno

če hodiš okoli s kavo v roki, ne potrebuješ maske :)

z modro ladjico se lahko popelješ po zalivu

skiperska pizzerija, mogoče dela zvečer vsaj take away

24. november 2020, torek

Bari, Italija

Danes je bil v planu dan počitka. Veter ni imel prave smeri in jakosti, da bi lahko mirno plula proti severozahodu. Tak je bil plan in plani se na barki vedno spreminjajo. Tudi danes. Že zjutraj me je zbudil telefon in kmalu zatem je zazvonil še en. In spet in spet. Moj sprehod po Bariju je bil tako iz objektivnih razlogov prestavljen na opoldan, potem na popoldan in ob štirih popoldan dokončno odpovedan. Cel dan sem prebil na barki in delal na daljavo, hic!

Vesna je imela malo več sreče in je lahko odšla in tudi predčasno se ji ni bilo potrebno vrniti. Podobno, kot v Brindisiju, je tudi tukaj avtobus najboljša rešitev za prevoz med marino in centrom mesta. Vozi vsake pol ure in stane en evro. Držijo se voznega reda in na voljo je aplikacija za spremljanje le-tega. Covid-time vpliva tudi na avtobuse. Vsi sedeži so opremljeni z nalepkami, ene so rdeče in druge zelene. Sedi se lahko samo na sedežih z zelenimi nalepkami. Itak pa ni gužve na busih. Avtobus spominja na private site seeing tour bus.

Po njeni oceni je mesto kar zanimivo za videti. Je precej bolj urejeno, kot Brindisi. Vidi se, da je prestolnica Puglije in je tukaj doma več denarja, kot v Brindisiju. Ulice so široke, precej širše, kot ljubljanske (mesto ima podobno število prebivalcev) in sprehajalci (pa tudi poulični muskontarji in glumači) z lahkoto držijo predpisano distanco. V starem delu, kjer so ulice temu predelu primerno ozke, pa ljudi praktično ni. In ja, spet prevladujejo same muslimanke.

Gledališč, cerkev in ostalih podobnih objektov je kar nekaj in vsi po vrsti izgledajo pompozno. Vsi so lepo označeni s tablami v nekaj jezikih (slovenščine ni med njimi). Kapelic v samem mestu sicer ni toliko, kot sva jih navajena iz Grčije, jih je pa vseeno nadpovprečno veliko. Tudi sprehod po Porto Vecchio je prijeten. Lučica se nahaja v samem centru in je obdana z množico (sedaj zaprtih) lokalčkov. Škoda, da niso imeli prostora za Malo. Tako luka, kot tudi ostali predeli mesta so za italijanske razmere izredno čisti.

Verjamem, da ji je bilo mesto zanimivo in tudi všeč. Naredila je 17 tisoč korakov in pri tem ni zavila v šoping...

Za večerjo je spet pizza. Oštarije smejo delati samo v režimu take away in kaj drugega kot pizza ni praktično za nošnjo domov. Tokrat ni bila ponovljena napaka iz Brindisija in naročilo ni bilo telefonsko, ampak se je Vesna kar osebno zglasila v najbližji pizzeriji pred marino, naročila in počakala, da spečejo. Ni čakala dolgo. Pojedla sva na barki.

živahen utrip opoldne v mestu Bari naredi čisto drugačen vtis na mesto kot, če bi bila npr. v nedeljo popoldne, ko skoraj nikogar ni ...

Palača Mincuzzi zgrajena 1928 po naročilu lastnice istoimenskih veleblagovnic Mincuzzi; palača je postala ikona komercialnega Barija

palača Mincuzzi je postala ikona komercialnega Barija

Teatro Petruzzelli je že od zunaj prelep, notranjost je pa še lepša (sodeč po fotkah na netu)

Banca Italia

Trgovinska zbornica (Camera di commercio Bari)

levo Teatro Margherita, desno Circolo della Vela (res škoda, da niso imeli prostora za nas)

Porto Vecchio, obalna cesta se imenuje Lungomare Imperatore Augusto-če bi šla peš po tej obalni cesti, bi naredila še dodatne 4 km

včasih so posedali in pili po klopcah pijančki ali pa razposajena mladina...danes pijejo vsi po vrsti, ker je vse take away... le kam to pelje???

skrita cerkva v eni uličici starega predela, Chiesa di San Marco dei Veneziani

Basilica di San Nicola

katedrala di Santa Maria Assunta, katero je letos obiskal papež; ostale fotke sledijo še jutri

25. november 2020, sreda

Bari - Vieste, Italija

Ob šestih zjutraj izplujeva. Napovedan imava severozahodnik in potrebno bo orcanje. Ampak, danes se bo vsaj dalo v 3-4 bf, včeraj bi bilo to nemogoče. Na najino srečo pa je imel veter malo več zahodne komponente, kot sem pričakoval in sva lahko držala smer do Viesteja. Le morje je bilo zmešano od toka in dveh vetrov z nasprotnih smeri, ki pihata na južnem Jadranu. Večkrat sva padla v luknjo, enkrat je celo tako tresnilo, da sva bila prepričana, da sva zadela hlod. Pa je bil samo val. No, 20 milj pred Viestejem je veter ugasnil, morje se je umirilo in na delo se je podal Yanmarček. Po 12 urah plovbe pa sva spet privezana po preplutih 6 milj več, kot bi bilo potrebno. To pomeni, da sva se pretepala (v povprečju) proti okoli pol vozla toka. Saj ni veliko, ura-ali-toliko razlike, je pa psihološko silno moteče, ko je hitrost nižja od tiste, ki jo človek pričakuje.

V Vieste tokrat ne greva, ustavila sva se samo zato, da prespiva. Vieste dobro pozna in vsakič se nama je zdelo simpatično. In tudi danes bi šla naokoli. Če bi bile gostilne odprte.

In ko smo ravno pri gostilnah. Na vse zgodaj preberem mail, ki mi ga je poslal prijatelj. Piše, da bodo tudi na Hrvaškem uvedli lockdown. Panika! Kaj to pomeni za naju? Bodo tudi tukaj zaprli morje, tako, kot v Grčiji? In uvedli karanteno? Ko bi bilo to en dan prej, bi imela cel dan na voljo za poizvedovanje, danes sva pa na plovbi po odprtem morju in sva brez interneta. Za pomoč prosiva hči. Ona poizveduje in potem se esemesamo (SMS delujejo najdlje na morju). Na koncu naju potolaži, da pomeni lockdown le zaprtje oštarij. Če to drži (no, če bo držalo vsaj še nekaj časa), potem sva midva v redu. Če sem se sprijaznil, da ne morem v (dobre) italijanske birtije, bom pa tudi (slabe) dalmatinske z lahkoto pogrešal. Da nama le gibanja ne prepovejo...

danes še fotke iz Barija; lastnik tega čolna se bo samo za glavo prijel, ko bo videl svoj čoln

spomenik Lions kluba; za obzidjem je celo mesto, strnjene hiše, ulice se prepletajo

kamorkoli pogledam, povsod obešeno perilo

cerkvene podobice, s svečami, rožami je videti za obzidjem res veliko

ta je celo znotraj mini tunel prehoda

možakar, ki sedi na stolu je v družbi še petih prijateljev.... sedijo pred zaprtim kafičem; težka je, če si navajen klepetati s prijatelji na standardni lokaciji

Tone jim pravi muslimanke (zaradi maske :)), malo heca .. punce delajo selfije pred katedralo

nekdo v tem stanovanju je navdušen nad vetrnicami

prijatelji igrajo družabno igro v parku

ideja kako popestriti dolgočasno ograjo

mladenka v družbi San Nicola

sončni zahodi so sedaj že ob štirih popoldne ... :(

26. november 2020, četrtek

Vieste, Italija - Vela Luka, Korčula, Hrvaška

Vsak dan vstajam bolj zgodaj, danes sva izplula še v čisti temi nekaj po peti uri zjutraj. Petelini nimajo pojma, kako zgodaj je to! Napovedan veter je ugoden, kako bo v resnici, bova pa videla. Kar dobro se je izšlo. Prvo polovico sicer motorsailava, 2 bf je bilo premalo za jadrnanje s tako hitrostjo, da bova v Ublju še podnevi. Potem se veter dvigne na 3 bf, občasno 4 bf, motor gre h počitku in Mala kar poleti. Pri trojki z boka jadrava z okoli šest vozli, pri štirici pa med sedem in pol ter osmimi vozli. Lepa plovba po mirnem morju. V Ublju sva ob treh.

In potem se začne čakanje. Že z morja sva poklicala policaja, naj pride, pa ga ni na lokaciji. Pokličeva še enkrat. Evo mene za minut (v prevodu: pridem čez tričetrt ure). Razen tega, da se ravna po dalmatinskem času, pa ni z njim nič narobe, nasprotno. Pripelje ga kolega, izstopi in gre takoj v mejno hišico (ne bev ne mev nama, ki sediva v kokpitu in ga čakava) in po minuti odpre okence. To je znak, da lahko pristopiva in da se bo postopek začel. In takoj se ven zadere "Maske!". Jasno, on je nima. Tudi fotokopirc (s ključavnico na FRID kartico) je ni imel, zato je pa zbolel. Mlad fant takoj pojamra, kako je včasih bilo fino, ker indigo papir se pa ni mogel pokvariti in enakemu namenu je služil. Res je. In ko končamo, pokliče luškega kapitana in se zmeni, da nam ni treba k njemu. Kapitan je šiht zaključil, ko sva midva prišla in sedaj se res ne bo vračal. Morda jutri. Pa ne bo potrebe, vse je bilo urejeno kar po telefonu.

Pot pod noge in takoj izplujeva v Vela luko na Korčuli. Sedaj poje motor, vetra je (pre)malo, pa še ta, kolikor ga je, je točno v nos. Ob pol osmih začneva slediti Chasse Spleen s Tomažem in Mirjam na krovu, ki je iz lignjelova v sosednjem zalivu zaplula v novo marino. Te ni še na nobeni karti in niti je ni na googlovih satelitskih posnetkih. Tako, da sploh nisem vedel, kje je. Ponoči se pa marine tudi ne najde tako enostavno kot podnevi. Pravzaprav sploh ne vem, kako Vela luka izgleda, nazadnje sem bil tukaj pred 30 leti. Vplula sva torej v neznano luko. Je bilo kar lepo, da sva imela leading light. Ko sva že tik pred marinskim svetilnikom, zakašlja motor. Porabila sva vso regularno nafto, ki sva jo natočila v začetku avgusta v Ublju, pred več kot 2.300 miljami. Preklopil sem na rezervo in teh 40 litrov bi sedaj moralo zadostovati za letošnjo plovbo do Izole.

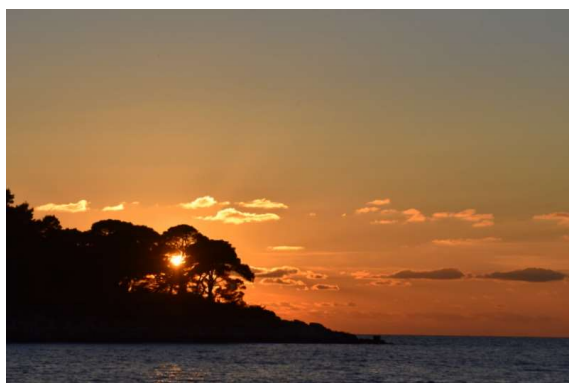
Večer je posvečen druženju z Tomažem in Mirijam ter uničevanju delikatese in opojnih substanc.

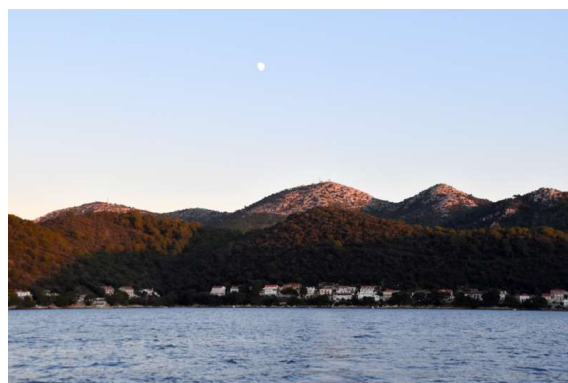
Palagruža

pristanek na Ublinu

Ubli

luna se debeli

27. november 2020, petek

Vela Luka, Korčula, Hrvaška

Zbudim se v popolnoma mirno, sončno, a hladno jutro. Lotim se službovanja in nekaj stvari naredim. Potem me premaga vreme zunaj. Sredi dneva je sicer še vedno precej hladno, a na sončku je zunaj prav prijetno kofetkati. Vesna je v raziskovanju Vela luke jaz zvabim Tomaža in Mirijam v marinski kafič. Še zadnjič letos lahko sedimo na sončku, pljuckamo kavo in klepetamo. Od jutri dalje je lockdown. Razidemo se šele, ko se sonce pusti za hrib nad zalivom.

Prav veliko nisem hodil naokoli, a tisto malo je bilo dovolj, da sem opazil precejšno razliko med Italijo in Hrvaško. Tukaj (skoraj) nihče ne nosi mask, v Italiji so jih (skoraj) vsi. Pravzaprav so bili v Italiji maskare vsi, razen Arabcev. Ali z drugimi besedami Italija je bila popolnoma pod vplivom muslimanske kulture, Hrvaška, kot kaže, še dolgo ne bo podlegla in se trdno drži na svoji poziciji v tem spopadu civilizacij. Tudi prodajalke in prodajalci so večinoma brez mask. Le kelnerice so muslimanke.

S Chasse Spleen se spet srečamo za večerjo. Zadnjo večerjo. In čas izkoristimo do zadnje minute. In še malo čez. Uro po uradnem zapiranju in hkrati uro po začetku lockdowna šele zapustimo konobo. Bali smo se, da bo izbira jedi tik pred zdajci nična (kateri oštir pa bo nabavljal robo, če bo prisiljen zapreti oštarijo?), pa niti ni bila prav slaba. Primerna pač dalmatinskim razmeram, a za corona-time čisto spodobna. Vseeno pa nam je bilo bolj pomembno druženje, kot pa kulinarika. Druženje brez mask in brez pogoja, da smo ožja družina!

megla nad morjem

Mala bočno vezana na pomol

nasproti marine večji hotel

ribiška luka

leta 1968 je bilo mednarodno srečanje umetnikov, ki so naredili mozaike

70 različni mozaikov po dolžini pločnika

Vela Luka ima 4500 prebivalcev; sem imela namen iti še do Oliverjevega groba, pa so mi rekli, da rajši ne grem, ker je sedaj pogreb... pa drugič :)

mesto je vzdrževano, urejeno, čisto; na pločniku mozaiki

v centru mesta cerkev sv. Josipa, nešteto lokalčkov kjer so se danes, zadnji dan, na sončku martinčkali domačini;

seveda smo tudi mi uživali na sončku ob pitju kave, kajti jutri to ne bo več mogoče zaradi HR lockdowna... :(

šola iz leta 1911, sedaj tukaj osnovna šola, danes menda tudi zadnji dan, ko so učenci še fizično v šoli, od ponedeljka dalje samo še oddaljeno šolanje

zadnja večerja na Hrvaškem; od jutri dalje ne bo več možno jesti in piti v oštarijah; večer z Mirjam in Tomažem je prehitro minil

28. november 2020, sobota

Vela Luka, Korčula - Zlarin, Hrvaška

Ko se zbudim je v kabini prijetno toplo in suho, zunaj je megla in vse je orošeno. Pa ni druge, kot pod pot noge. V mraku in bonaci odvežem Malo, odmotoriram iz zaliva, dvignem jadra in s (skoraj) krmnim vetrom lepo jadrava proti severozahodu. Tudi hitra sva, a le do Paklenih otokov, kjer veter omaga in se vse do cilja ne uspe sestaviti nazaj. Zadnjih nekaj milj celo motorsailava, da ne bi prispela v popolni temi. 2 bf s krmne strani je pač premalo za Malo. Pristaneva spet v čisti bonaci. Tokrat brez megle.

Ko sva izplula, sem nameraval le do Rogoznice, pa sem si vmes premislil in se namenil v Šibenik. Za nasvet povprašam Sebastijana s Krke, ki ima tam svojo barko in Šibenik dobro pozna. Takoj mi razloži, da je Šibenik ni dobra rešitev in mi predlaga Zlarin, otok brez avtomobilov. Pri prijatelju preveri in kljub zimsko kovidnem času je elektrika na pomolu še vedno na voljo. Celo brezplačno! Jasno, da na chart plotterju takoj uporabim funkcijo "move waypoint". Nocoj bova prespala na Zlarinu. Poleg cene je prevagalo tudi dejstvo, da sva tako prihranila kar milij za plovbo po kanalu do Šibenika in nazaj. Tudi Bogdan z Lare se pridruži oceni, da je to dobra izbira in doda še kakšno informacijo.

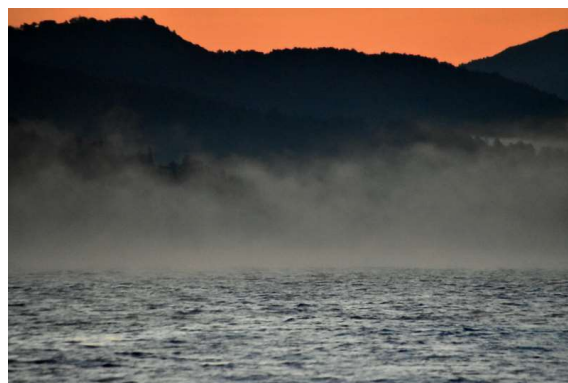
Ob petih popoldan se torej priveževa za katamaranom Tartarugo. Skupaj smo bili v Port Ghalibu v Rdečem morju in v spominu mi je ostal lastnik, Nemec brez znanja angleščine. Eksotika. Letos poleti je barka zamenjala lastnika in ni več eksotična. Novi lastnik lepo govori angleško.

Od danes je na Hrvaškem v veljavi lockdown in birtije so zaprte. Trgovine niso. In v trgovini se dobi pijača, v (zaprti) oštariji pa stole in mize. Z znanjem osnove kombinatorike se potem klapa še vedno lahko družiti s kozarci v rokah. Voila!

Jutri je napovedana močna burja in po vsej verjetnosti v Šimune na Pagu ne pojdeva. V bolj mirnih krajih se bo potrebno ustaviti. Kje, se sproti odločiva.

megla nad morjem

... pa gremo naprej navkljub megli in mrazu

Zlarin, otoček brez avtomobilov

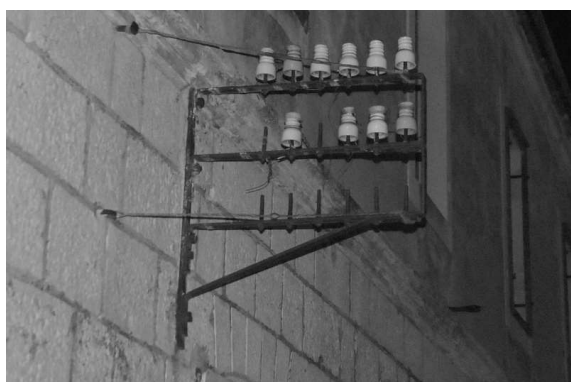
žal sva prišla v temi in tudi izplula bova verjetno že v temi, tako, da bodo fotke iz Zlarina večinoma v ČB varianti, ker so same rumene luči

cerkev je preverjeno aktivna zvoní več :)

v downtownu te vasice je bilo videti več golf vozičkov

tole je verjetno nekdo iz nostalgije pustil na steni :)

eko ... poleti ali jeseni bi bilo zanimivo malo pogledati pod vodo

kar nekaj ribičev se je odpravilo v lov, verjetno na lignje :);

na hitro ogledana v temi vasica deluje simpatično in jo bo treba enkrat obiskati podnevi :)

29. november 2020, nedelja

Zlarin - Molat, Hrvaška

In se odločava. Večkrat. Najprej je bil cilj Zadar, pa mi Bogdan pošlje mail, kjer svetuje Molat ali Veli rat. Bogdana se splača poslušati. Vendar, ni vse tako enostavno. V Molatu nama povedo, da elektrike na pomolu v tem času ni več, v Velem ratu se pa na petih ali šestih telefonskih številkah nihče ne oglasi. Saj, marina je odprta celo leto, a če ni gostov (kar jih pa sedaj zelo verjetno ni), ni marinerota. Če ni marinerota, ni ključev. In če ni ključev, ostajajo stebrički zaklenjeni. Tako pač to je v Dalmaciji. Pa dobiva še eno informacijo, da na Istu pa elektrika zagotovo je. No, tukaj je enostavno. Marinero se javi in pove, da je vse zaprto in da pač elektrike ne bo priklopil.

In tako sva pristala na Molatu in se sprijaznila, da se bova pač grela z najino pečjo na plin (aka star pisker na plinskem štedilniku). Ampak. Ribiči imajo elektriko, torej elektrika je, le omarice so zaklenjene. In gre Vesna v poizvedovanje. Stric, ki ga zbudi med popoldanskim počitkom, ji obljubi, da se pozanima, kje so ključi in nam omarico odpre. Za pola sata, pravi. Pozabi pojasniti, da gre za pol dalmatinske ure, pa na srečo midva to pozna. Jasno, da gre takoj nazaj spat in ko se bo zbudil, bo pol dalmatinske ure mimo. Zbudil se bo zjutraj, hic!

Sicer je bil pa danes lep jadralski dan. Le mrzel je bil. Zelo mrzel. Tako zelo, da sem prvič po letu 2018 oblekel oil skin. In si nataknil kapuco. Kakorkoli, hrvaški meteorologi so grozili s 60 vozli burje, ECMWF jih je napovedoval slabih 30, imela sva jih pod 20, le občasno nekaj več, recimo 25. Ampak, to je jadrnanje po jezeru. Kar pozabil sem že, kako enostaven veter je burja. Pokrajšaš in je. Simpl. Tudi danes je bilo tako. Tretjino jader sem obesil in po vodi sva drsela kot na foilih. Le zadnjih deset milj je veter padel na okoli 10 vozlov in sem razvil celo genovo, da sva se premikala s spodobno hitrostjo.

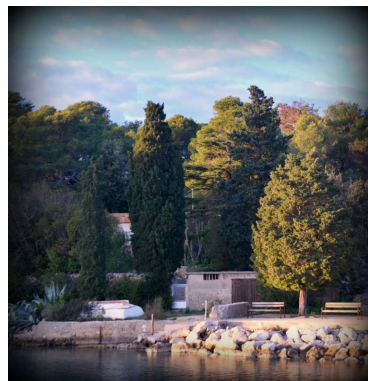
v ozadju oblaki na Velebitu

med plovbo: otok Ugljan, v ozadju Velebit

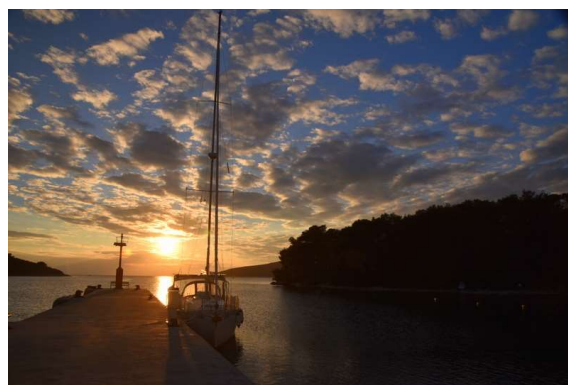
vas ali mesto Molat na Molatu v večernem soncu

ko sva prišla je celo en par sedel na klopici

malo neobičajna hiša

edina jadrnica na privezu

kar nekaj domačinov sem srečala na sprehodu brez mask ...

malo pred nočjo je šlo veliko ribiških čolnov v lov ...

30. november 2020, ponedelj

Molat - Mali Lošinj, Hrvaška

Plinski kalorifer (na štedilniku segreta stara posoda in vanjo usmerjen ventilator, ki je vroč zrak razpihoval po barki) se je kar dobro obnesel. Temperatura v kinu je bila lepo nad 20 stopinjami. Vendar, ko pa sva ga iz preventivnih vzgibov pred spanjem ugasnila, se je barka hitro ohladila. Ponoči tega v topli postelji sicer nisem opazil, je bilo pa občutiti zjutraj, ko je termometer pokazal samo 11 stopinj. In zunaj le 2 stopinji, hic! Upam, da smo dosegli oba letošnja minimuma. No, prižgani plinski kalorifer je temperaturo v salonu hitro dvignil na ugodnih 22 stopinj in izplula sva s toplo barko v hladno jutro.

Tokrat se na žalost ni izšlo, da bi izplula v bonaci, jadrjala v lepem vetru in pristala v bonaci. Začetek je bil sicer obetaven, pri Premudi pa je veter izdahnul. Nadomestil ga je zmešan val, ki je Malo precej zaustavljal. In to tako, da jo je metal v luknje v morju. Zoprn. Potem se je veter vrnil, ampak točno v nos. Okoli Lošinja očitno burja malo zavije in vleče s severa. Ko sva zavila okoli ovinka v lošinjsko pristanišče, se mi pa za dve milji tudi ni ljubilo dvigovati jader in na privez sva primotosprayhoodala.

Sebastjan mi je sporočil telefonsko številko marinerota na mestnem pomolu in Vesna se dogovorila za privez. Fant je tudi pomagal pri privezovanju. Najprej je izgledalo, da je strašno prijazen, potem je pa le izjavil v čem je štos. Neskončno ga je zanimalo, kjer sva dobila njegovo (menda privatno) telefonsko številko. Ko je izvedel, da od Sebastjana, se je potolažil. Najbrž zato, ker je ugotovil, da mu ni potrebno napisati uradnega računa.

Moja službena to-do lista se polni in je sedaj že kritično zapolnjena. Cel teden sem se pretepal z eno napako, za katero se je na koncu izkazalo, da sploh ni moja. Ampak, vedno je pa program najprej kriv, če kaj ne dela, hic! In tako so ostale stvari ostajale nenarejene. Sedaj je čas, da se jih lotim. In se tudi jih.

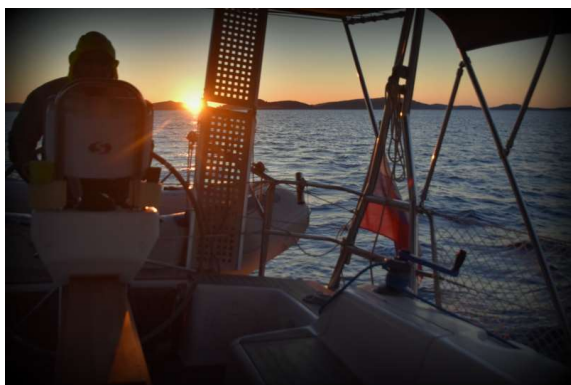
V lepem sončnem, a hladnem in vetrovnem popoldnevu se Vesna odpravi naokoli. Malo foto sešna in malo šoping sproščanja. Vrne se premražena. In zvečer, ko oba odloživa delo, se nikomur ne ljubi na krepčilni sprehod. Sediva v kabini, ki jo prijetno greje kalorifer. Električni.

luna počasi odhaja na drugo poloblo

Molat v počasnem sončnem vzhodu

zadnje tedne zelo pogosto izplujemo pred sončnim vzhodom

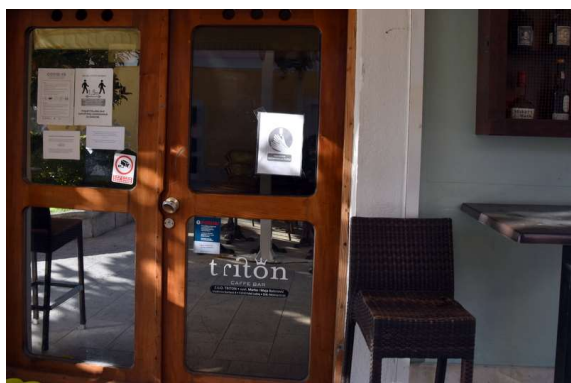
jadramo z zelo skrajšanimi jadri

mesto M.Lošinj kjer nisva opazila nobenega turista

hiška še iz leta 1858

vse oštarije, trgovine, lokali... polepljeno z opozorili okoli covida

kar nekaj različnih plezalk si je našlo svoj dom na palminem deblu

danes popoldne je bilo prijetno toplo sonce in bi bilo prav prijetno spiti kavo na rivi

danes so okraševali center mesta

detajl turistične barke

adventni ogromni venček sredi mesta